

NASIL ALTERNATİF OLACAKLAR Kİ!

Faşist diktatörlüğü kılflandırma amacı doğrultusunda kukla parlamentonun işlemeye başlaması, göstermelik seçimlerle sivil bir hükümetin iş başına gelmesi ve burjuva partilerinin parlamento içinde ve dışında konularını aralık faaliyete geçmeleri ardından, siyasal çevrelerde ve burjuva basın yayın organlarında bir "alternatif" tartışmasıdır gidiyor.

Genel ve yerel "seçimler"de katılan tüm partileri şutlayarak çoğunluğu elde etmeyi başaran ANAP, bir avuç tekel ve en gerici saldırgan emperyalist çevreler dışında hiç kimseye hayat hakkı tanımayan, egemenliğini açık terör yöntemleri üzerine oturarak süngü zoruyla ayakta duran, toplumsal-siyasal ve kültürel yaşamı tekesleştirilen iktidar koltuğuna oturmuş olmanın getirdiği gönül rahatlığıyla, "TEK ALTERNATİF" olduğu demagojisinde ısrar edip duruyor. Bir avuç uluslararası ve iç tekel grubunun çıkarları doğrultusunda, izlediği ekonomi politikasıyla, burjuvazi içindeki çelişkileri derinleştirmiş ve burjuva saflarda önemli bir kesimin hoşnutsuzluğunu üzerine çekmiş olmasına rağmen ANAP, "12 Eylül öncesi ekonomik ve siyasi istikrarsızlığa tekrar gidilebileceği" tehdidiyle halen burjuvazinin önemli bir kesiminin desteğini almakta devam ediyor. Bu nedenle, büyük tekellerin tümü büyük burjuva çevrelerin çoğu ve dış emperyalist güçler de ANAP'ı ve T.Özal Hükümeti'ni "tek alternatif" gibi sunmakta devam ediyorlar. Gerici burjuva gazeteleri, TV. ve diğer basın yayın organları da, T.Özal'ın alternatifsizliğini herkesi inandırmak için ellerinden ne geliyorsa onu yapıyorlar.

Öte yandan yasal burjuva partiler arasında bugüne kadar

ANAP ve özal Hükümeti'nin izlediği ekonomi-politikaya, pervasızca yürütülen halk düşmanı uygulamaya karşı gözle görülebilir bir alternatifin çıkarılmadığı da herkesçe kabul edilen bir gerçek.

Büyük burjuvazi arasında kimi siyasal çevrelerde, nitel değil ama nicel anlamda farklı özellik-

ler gösterebilecek alternatif arayışları olmasına rağmen, şimdiki aşamada bu, burjuvazinin "ağır topları"nın gerçek anlamda desteğini alamamakta, güçlü ve sert çıkışlara dönüşmemektedir. Öte yandan bu, daha çok, sömürüyü paylaşma, devlet mekanizmasına egemen olma da daha fazla olanak ele geçirme kavgası olarak belirmektedir. Bu tür alternatif arayışlarının toplumun en geniş kesimlerinin çı-

Devamı sayfa 3'te

Acil Demokratik İstемler Uğruna Savaşım Güçleniyor

15 Mayıs 1984'te aralarında uluslararası ve ülke planında tanınmış yazar, bilim adamı ve sanatçıların yer aldığı 1256 kişi, Cumhurbaşkanı ve Meclis Başkanı'na verdikleri dilekçe "Türkiye'de Demokratik Düzene İlişkin Gözlem ve İstемleri"ni açıkladılar. Faşist diktatörlüğün tüm tehdit ve engellemelerine rağmen dilekçe kamuoyuna yansıdı. Dilekçedeki görüşleri paylaştıklarını belirterek dilekçeyi imzalayanlar arttı ve git-tikçe de imza sıyası çoğalıyor. Bu durum, generalleri alabildiğine korkutuyor. Nitekim emperyalizm ve tekelin kapı kulu K.Evren, Manisa'da bu korkularını dile getirerek yeniden tehditler savurdu.

Faşist Evren, 1256 imzalı dilekçeyi vermek amacıyla Cumhurbaşkanı'na giden altı kişilik heyeti kabul etmediği gibi, sıkıyönetim komutanlıkları aracılığıyla dilekçeye yayın yasağı koydu. T.Özal Hükümeti de önce dilekçeyi geçiştirmeye, kamuoyundan gizlemeye ve sonra örtbas etmeye çalıştı. Bunu başaramayınca, 1256 aydına, 1961 Anayasası'nı geri getirmeye çalıştıkları gerekçesiyle eleştiri ve tehditler savurdu. Ardından sıkıyönetim komutanlıkları, dilekçe sahipleri hakkında dava

açtı ve sıkıyönetim mahkemeleri sorgulamaları başlattılar.

Faşist diktatörlüğün sadık mütefikleriyle birlikte "demokrasiye geçiş" in gerçekleştiği demagojisini yaygınlaştırarak her şeyi güllük güllüştürme göstermeye çalıştığı böylesi ortamda verilen bu dilekçe, diktatörlüğün yalan ve demagojilerine karşı önemli yeni bir adım oldu. Dilekçe, esasen gecikmiş bir adım olmasına ve tüm acil demokratik istемleri -özellikle de Kürt halkının ulusal demokratik istемlerini- içermemesine rağmen, faşizm karşıtı muhalefetin daha da boyutlanması açısından olumlu ve desteklenmesi gereken bir tutumu yansıtır.

Söz konusu dilekçede özetle; düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün sağlanması, işkencenin büsbütün ortadan kaldırılması için önlemlerin alınması, cezaevi koşullarının iyileştirilmesi, savunma ve yargı mekanizmasının esas işlevine kavuşturulması, ölüm cezalarının infazının kaldırılması ve kesinleşen ölüm cezalarının infazının durdurulması, sürmekte olan davaların bir an önce sonuçlandırılması, kapsamlı bir "af" çıkarılması, her türlü kişi hak ve özgürlüklerinin

Devamı sayfa 2'de

Acil Demokratik İstemler Uğruna Savaşım Güçleniyor

Baştarafı sayfa 1'de

sağlanması ve sansürün ortadan kaldırılması, TRT özerkliğinin sağlanması, YÖK düzeninin üniversite özerkliği lehine değiştirilmesi, "çağdaş demokrasi" nin kurum ve ilkelerine ters düşen "yasal" düzenleme ve uygulamaların ortadan kaldırılması isteniyor. Bunun yanında olağanüstü durum, devlet terörü, keyfi tutuklamalar ve yaşanan anti-demokratik koşullar da eleştiriliyor.

PPKK, dilekçenin eksik ve aksak yönlerine rağmen, ileri sürülen düşünce ve istemleri desteklemeyen, dilekçede yer almayan acil demokratik istemleri de savunarak faşizm karşıtı muhalefeti daha ileri düzeylere yükseltmenin gereğine inanıyor. Bunda gösterilecek başarı anti-faşist safı güçlendirecek ve diktatörlüğün alaşağı edilmesi sürecini hızlandıracaktır.

1256 aydının dilekçesine yayın yasağı konmasının ardından, PPKK Genel Sekreteri Serhad DİCLE yoldaş, yaptığı açıklamada, dilekçede belirtilen "gözlem ve istemler"i desteklediklerini belirterek, faşizme karşı olan kişi ve kuruluşları da 1256 aydınla dayanışmaya çağırdı. Açıklamada şöyle dendi :

Öğretim üyelerinden, bilim adamlardan, hukukçulardan, sanatçılardan, gazeteci ve yazarlardan oluşan 1256 Türkiyeli aydının 15 Mayıs 1984 günü, Kenan Evren'e ve Parlamento Başkanı Necmettin Karaduman'a sundukları ortak dilekçeye ilişkin her türlü haberin basına yansımaları, faşist diktatörlüğün sıkıyönetim komutanlıkları yasakladılar.

Dış basına da yansıdığı gibi, 1256 imzalı ortak dilekçede; işkencelere ve ağır hapisane koşullarına son verilmesi, idam kararlarının durdurulması, ölümlü cezalarının kaldırılması, demokratik ve adil bir yargı mekanizmasının kurulması, demokratik hak ve özgürlükler önündeki tüm

engellerin kaldırılması; politik, sendikal ve diğer meslekî temellere dayalı örgütlenmeler üzerindeki yasağa son verilmesi, basın-yayın ve sanat üzerindeki sansürün kaldırılması; en geniş düşünce, söz ve yazı özgürlüğünün sağlanması, YÖK'ün kaldırılması, üniversite ile TRT'nin özerk bir işleyişe kavuşturulması isteniyor.

Özellikle Avrupa Konseyi'nin kararından sonra demokrasiye geçildiğini bas bas bağırın, bunu dışarıya da ispatladık diyen demagojlere sarılan faşist diktatörlüğün gerçek yüzü, bu 1256 imzalı dilekçe ile bir kez daha açığa çıktı. Türkiye'de demokrasiye geçilmediğini; demokratik hak ve özgürlüklerin kırıntılarından bile bahsedilemeyeceğini söyleyenlerin yalnızca Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci demokratik güçler olmadığını; bunun, faşist diktatörlük yanlısı güçler dışındaki tüm toplum kesimlerinin ortak düşünceleri; dolayısıyla Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan gerçeğin ta kendisi olduğu kanıtlandı.

Zaten, ortak dilekçeye ilişkin her türlü haberin basına ve kamuoyuna yansımaları engellemek için önlemlere başvurulması, diktatörlüğün dilekçe karşısında öfke ve telaşa kapılması da aynı gerçeklerden kaynaklanıyor.

Her şeyden önce; partimiz, Türkiyeli aydınların 1256 imza ile başvurdukları bu gelişimi aşınmada, çok öncelerinden başvurulması gereken gecikmiş bir adım olarak değerlendiriyor. Aynı zamanda, 10 milyonu aşan nüfusuyla, Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürt halkı üzerindeki baskılara yer verilmemiş olmasına ve dilekçede halkımızın ulusal özlüm ve taleplerini dile getiren hiçbir düşünceye rastlanmamasına büyük bir eksiklik, bilim adamı, aydın ve sanatçı kişiliğiyle çelışen bir tutum olarak bakıyoruz.

Buna rağmen partimiz, dilek-

çede dile getirilen bütün düşünce ve kaygıları paylaşıyor, 1256 aydının istemlerini açıkça destekliyor. Partimiz, dilekçede dile getirilen istemlerin gerçekleşmesi yolunda atacakları her türlü adımlarda onların arkasında olacak. Dilekçedeki düşünce ve istemler, Türkiye ve Kürdistan halklarının; toplumun en geniş kesimlerinin düşünce özlüm ve istemlerinin önemli bir bölümünü içeren acil demokratik taleplerdir. Partimiz başından beri sözkonusu acil demokratik taleplerin kazanılması için var gücüyle savaşıyor. 25 Mart'taki yerel seçimlerden önce TİP, TKP, TKEP, TKSP ve Partimizin ortak imzalarıyla çıkan bildiri, 7 Mayıs 1984 günü partimiz, TİP, TKP, TKEP, TKSP ve TSİP tarafından yapılan ortak çağrıda aynı istemler yer aldı. Faşist diktatörlüğe karşı olan tüm güçler, kişi ve kuruluşlar, bu yönde savaşımaya çağırıldı.

1256 aydının ortak dilekçesi aynı zamanda partimizin de içinde bulunduğu altı partinin ortak açıklama, çağrı ve çabalarının, geniş kesimleri etkilediğini, onları harekete geçirdiğini gösteriyor.

Bu nedenlerle PPKK, Türkiye ve Kürdistan'daki tüm devrimci-demokratik güçleri, anti-faşist kişi ve kuruluşları, bütün emekçileri aydın ve gençleri; yurtdışındaki demokrasi, insan hakları ve barış yanlısı kişi ve kuruluşları 1256 Türkiyeli aydınla dayanışmaya, dilekçelerinde dile getirdikleri istemlerin, kamuoyunda yaygınlaşması ve gerçekleşmesi için caba göstermeye çağırıyor.

Yurtiçi ve dışındaki bütün bilim adamları, öğretim üyesi, gazeteci, yazar ve sanatçılara, sendikalara, öğrencilere, demokratik meslek örgütü yöneticilerine sesleniyoruz. Tek tek ya da ortaklaşa olarak, 1256 imzalı dilekçede dile getirilen düşünce ve istemleri desteklediğinizi, bunların gerçekleşmesini istediğinizi belirten yazılarla yönetime, basına baş vurun, destek mesajları yayınlayın ve sözkonusu istemlerin hayata geçmesi için çabalarınızı daha da aktifleştirin.

NASIL ALTERNATİF OLACAKLAR Kİ!

karlarını yansıtmayan, onun karşısında yer alan ve büyük tekelci burjuvazinin çıkar alanı ile sınırlı olan arayışlar olduğu anlaşılır bir şeydir.

Bunun yanında, burjuva liberal ve reformist çevrelerde, sosyal demokratlar arasında da bir alternatif çıkarılmamış olmanın sancıları yaşanıyor. Kendilerini "sosyal demokrat" "demokratik sol" ya da "halkçı" nitelemeleriyle andırmamaya çalışılan HP, daha işin başında, döğüş danışıklı sokulmuş kukla bir parti olduğu hemen herkesçe açık seçik görüldüğünden, alternatif arama çabalarında, toplumun ciddiye alınabilecek hiçbir kesimi tarafından umut olma özelliği taşıyor. Zaten daha "yerel seçimler"de yediği şanlarla, bir kenara itildi. Buna karşın SODEP bu saflardan bazı siyasal çevrelerin kendilerince bir takım alternatif arayışlarının bir ürünü olarak çıktı. Oysa SODEP'in siyasal hayata başlaması, ona umut başlayanların düşledikleri alternatifi berabere çıkaramadı. Bu durum, 25 Mart "yerel seçimler"inde ve ondan bu yana, hükümetin uygulamaları karşısında takınılan tutumda açık olarak görüldü. "Yerel seçimler"de, eli altındaki güçlü propaganda olanaklarıyla politikanın gündemini de tartışmaların yönünü de hep ANAP belirledi. Buna karşın SODEP, neyi niçin istediğini ve isteklerine varmak için nasıl bir yol izleyeceğini programlaştıramadı. Hatta belirtmekte yarar var ki, SODEP'in aldığı oylar da O'nun, seçmenlerin gereksinmelerine cevap veren bir takım istemlere sahip çıkmasından ziyade, cuntanın hisşına uğramanın, "yerel seçimler"e katılmaktan alıkonmanın yarıttığı "saygınlık"la sağlandı.

Burjuva liberal ve reformist çevreler sosyal demokrat aydınlar arasında, alternatif çıkaramamış olmanın nedenleri üzerinde duruluyor. Kimisi bunu dönemin özelliklerine, zorluk ve olanaksızlıklarına, siyasal oluşu-

Baştarafı sayfa 1'de mu özgürce geliştirip biçimlendirmenin elverişli zemininin oluşmamış olmasına bağlarken; kimileri de daha "iyimser" bir hava başışlarcasına, hareketin yeni oluşuna, henüz kendisini toparlayabilip ayağa kalkacak zamanı bulamamış olmasına bağlıyorlar. Bir de bazıları var ki, bunlar düşünsel düzeyde hangi noktalarından SODEP'ten farklı olduklarını bir türlü açıklığa kavuşturamamalarına rağmen SODEP'in sosyal demokrat olamayacağını, alternatif çıkaramayacağını, çünkü tepeden yönlendirme ile ve icazetle kurulduğunu söylüyorlar. Bunlar aydınlar, "tabandan tavana doğru" örgütlenme çabalarına rağmen bir türlü partilerini kuramadılar. Ha bugün ha yarın deyip kuruluşlarını ertelemelerine rağmen, aşağı yukarı onlardaki cevherin de ne olduğu, ne yapabilecekleri nereye kadar gidebilecekleri anlaşıldı.

HANGİSİ ALTERNATİF OLABİLİR?

Buradan, biz de sormak durumundayız: "Sosyal demokrat" geçinen parti ya da partileşme sürecindeki kadrolar, bugüne kadar neden bir alternatif çıkaramadılar? Henüz alternatif olamamış olmaları, salt dönemin olanaksızlık ve zorluklarından ya da "yeni" olmaktan mı geliyor? Ya da alternatif olamama esasında bu oluşumların kendi doğalarından gelen bir olgu mudur? Ya da SODEP alternatifi sunmayı başaramadı ama henüz oluşumu tamamlanmayan "demokratik sol" parti mi alternatif yaratacak? Bunların alternatif olmaları mümkün mü?

KİMİN İÇİN ALTERNATİF?

Bütün bu soruların karşılığı verebilmek için herşeyden önce "kimin için alternatif" sorusunun karşılığını bulmak gerekiyor. Çünkü Türkiye öyle tüm farklılık ve çelişkilerden arındırılmış homojen bir toplum değil ki, TC sınırları içinde yaşayan bütün "vatandaşlar" için geçerli tek bir alternatif olsun. Türkiye sınıflı bir toplumdur.

Çıkarları birbiryle yüzde yüz çelişen sınıflardan meydana geliyor. Bir yanda burjuvazi öte yanda işçi sınıfı, köylüler ve diğer emekçiler. Bunun içinde bulunduğumuz koşulların yansıması olarak bir yanda faşist diktatörlüğe yaslanan bir avuç tekelci para babaları öte yandan toplumun faşizmden zarar gören en geniş kesimleri. Sonra Türk burjuvazisi "kendini" halkını egemenlik altına almakla yetinmemiş, Kürdistan'ın en büyük parçasını da sömürgeleştirmiş. Bir yanda sömürgeci tekelci burjuvazinin çıkarları öte yandan sömürge Kürdistan'ın, Kürdistan halkının durumu. Daha nice çelişki ve çıkar farklılıkları... Bunların hepsi için geçerli bir alternatif yoktur ve olmaz. Burjuvazi için alternatif olan halklarımız için, aşırı sömürü ve baskıdan başka bir şey değil. Halklarımız için gerçek alternatif ise burjuvazinin egemenlik sistemini sonunu getirir. Öyleyse, "alternatif" tartışmalarına katılanların herşeyden önce, "kimin için alternatif" sorusuna cevap vererek işe başlamaları gerekiyor. Bu sorunun net cevabı verilmeyen, girişilecek bütün tartışmalar, sarfedilecek bütün sözler demagoji olmaktan öteye gidemez.

ALTERNATİF VARDIR

Nasıl burjuvazinin kendi çıkarlarının ifadesi olan alternatifler varsa ve nasıl ki sınıf mücadelesinin karmaşık süreci içinde yapılanan bugünkü siyasal biçimlenmede faşist diktatörlük koşulları ve onun yürütme mekanizmasındaki özel Hükümeti bir avuç büyük tekelin alternatifi olarak ortaya çıkmışsa, buna karşın işçi sınıfının, Türkiye ve Kürdistan'ın emekçi halk yığınlarının gerçek çıkarlarını somutlaştırın, halklarımızın kendi alternatifini de vardır. Bu, uzun vadede işçi sınıfını köylüleri ve diğer emekçi yığınlarını, burjuvazinin sömürü ve baskı üzerine kurulu egemenlik sisteminden kurtaran, kendi iktidarlarını kurma, siyasal mekanizmayı toplumun çoğunluğunun çıkarları, refah ve mutluluğu yönünde yeniden biçimlendirme, sömürü, baskı, eşitsizlik ve geri

kalmışlığa son verme olanakları yaratan bir alternatiftir. Bu, Kürdistan halkı açısından emperyalizmin ve sömürgecilik boyunduruğundan kurtularak ulusal demokratik haklara kavuşmayı getiren, açıklık, yoksulluk ve işsizliği ortadan kaldıran, köylülüğü toprağa kavuşturan, toplumun maddi ve manevi gelişmesi, ilerlemesi önünde geniş ufuklar açan alternatiftir. Kısa vadede de halklarımızı sömürgeci faşist diktatörlükten kurtaracak, en geniş demokratik hak ve özgürlükleri sağlayacak, aşırı sömürü ve baskı cendencesini pekiştirdiğince pekiştiren tekel egemenliğini sınırlandıracak, işsizliği, yoksulluğu azaltacak toplumun geniş kesimlerinin hayat seviyesini yükseltecek köktenci müdahalelerin; ekonomik, toplumsal ve siyasal dönüşümlerin gerçekleştirilmesini sağlayacak bir alternatiftir.

NASIL ALTERNATİF OLACAKLAR?

Sorun eveleyip gelemeye yer bırakmayacak derecede açıktır. Uzun vadede ve temelde, Türkiye ve Kürdistan halkları açısından gerçek kurtuluş sağlayacak bir tek alternatif vardır. O da Türkiye'de halkın demokratik iktidarını gerçekleştirecek demokratik halk devrimi ve Kürdistan'da ulusal demokratik halk devrimidir.

Burjuva liberal ve reformistlerin, sosyal demokratların, gerçek kurtuluş yolunun biricik alternatifini olan "devrim"le uzaktan yakından alakalı olmadıklarını, onların "öcü"den kaçır gibi devrimden kaçtıklarını, sanırız belirtmeye gerek bile yok.

Ama birkalım böylesine hayati ve vazgeçilmez tutumu, acaba hiç de devrim sorunu olmayan kısa vadeli alternatif konusunda bile bunlara bel bağlanabilir mi? Halklarımızın başına bela kesilen, iliklerine kadar sömürerek en acımasız baskılara reva gören faşist diktatörlükten kurtulma yolunda gerçekçi bir alternatif olarak ortaya çıkabilirler mi?

YASAL BURJUVA MUHALEFET ALTERNATİF OLMAKTAN UZAKTIR "Sosyal demokrat" ya da

"demokratik sol" görünümü burjuva yasal muhalefetin bugüne kadar alternatif olmamasında, "dönemin" yani açık deyişle faşist diktatörlük koşullarının payı vardır elbette. Faşist diktatörlük, hem azgın sömürü temeli üzerine kurduğı merkezileştirilmiş açık terörcü yöntemlerle hem de toplumun düşünsel yaşamında yarattığı tek sesli toplumsal demagoji sistemiyle, toplumsal gelişmeye hizmet edebilecek teorik ve pratik yaratıcılık ve aktiviteyi, özellikle de yasal düzeyde alabildiğine kısırlaştıran bir ortam oluşturmuştur. Böylesi bir ortamda, faşizm, toplumun tüm kesimlerini ağır ideolojik bombardıman altında tutuyor. Bu, örgütsüz kitleleri, burjuva aydın ve siyasal çevreleri bunaltıyor, kısırlaştırıyor.

Aynı şekilde iddia edildiği gibi Türkiye koşullarında yeni arayışların ürünü olarak ilk defa ortaya çıkan bir siyasal biçimlenme olarak değil ama, darbe ile ağır tahribatlara uğramanın ardından yeniden toparlanmaya başlamanın sonucu olarak daha "işin başında" olmanın getirdiği sancıya da bir ölçüde hak verilebilir. Burada burjuva aydın çevrelerde dile getirilen "sosyal demokrat" ya da "demokratik sol" siyasal çabaların yeniliğine katılmak mümkün değil. Bu nedenle biz sorunun daha çok yeniden toparlanma çabalarının başlangıcı biçiminde anlaşılması gerektiği görüşündeyiz. Bu anlamda, "yeni oluş"un, alternatif çıkarmanın önünde bir engel olarak durduğu kabul edilebilir.

Ama bütün bunlar, onların henüz gerçekçi bir alternatif ortaya çıkaramamış olmalarının nedenlerini izah etmeye yeter mi? Hiç kuşkusuz hayır.

GERÇEKÇİ

ALTERNATİFTEN YOKSUNLUK ONLARIN DOĞASINDA YATIYOR

"Sosyal Demokrat" ya da "demokratik sol" siyasal çevrelerin alternatiften yoksunluklarının esas nedenleri yukarıda saydığımız koşullardan önce gelen ve bu koşulların olabildiğince öte bir etkinlikte engel olmasına yol açan, kendilerinin sınıfsal ve

siyasal karakterleridir. Bu karakter onların, bugün olduğu gibi gelecekte de gerçekçi alternatif olamayacaklarını gösteriyor.

Bugün, her türlü demokratik hak ve özgürlüğü yok eden, "anayasa"yla, yargı ve yürütme alanındaki yasalarıyla, bunlara dayanarak açık terör yöntemi üzerine inşa edilen kurumlarıyla faşist diktatörlüktür. Düşünce, söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü toplumun yüzde doksanının en çok gereksinim duyduğu özgürlüklerdendir. Şimdi bu özgürlüklerin kazanılması için en başta, işbaşındaki diktatörlüğün aşığı edilmesi, faşizmin zorla dayattığı "anayasa"nın ortadan kaldırılması gerekiyor. Adına Cumhurbaşkanlığı Konseyi denen sınırsız otoriteye, hükümete, ve her türlü baskı ve terör araçlarıyla donatılan ordu ve polise hayat hakkı veren, parlamentoya göstermelik, anti demokratik ve kukla bir niteliğe sokan, en ufak demokratik istemleri bile en ağır cezalara çarpan ve yüzbinlerce insanı zindanlarda çürüten, yasama, yürütme ve yargıya ilişkin yasaların sökülüp atılması gerekiyor.

En önemlisi de böylesi değişiklikleri bile bugünkü yasal çerçevede beş yılda bir yapılacak seçimleri bekleyerek, parlamentoya gelme umuduyula, hiçbir meşruiyete dayanmayan faşizm koşullarının yasalarına, işleyişine boyun eğmekle, onu meşru zemin saymakla gerçekleştirmenin olanağı yok. Oysa "Sosyal Demokrat" ya da "demokratik sol" düşünce adına çıkarılan, biricik aşığı çıkar yol olan sözkonusu değişimleri açık bir biçimde programlaştırmayı düşünmüyorlar bile. Ne pahasına olursa olsun böylesi değişimleri hayata geçirmek gerekirken, onlar faşizmin içinde at oynattığı göstermelik parlamentoya bel bağlıyorlar. En kötüsü de, hiç bir ciddi soruna çözüm olamayacağı halde halkın gözünde parlamentoya meşrulaştırmaya, beş yılda bir yapılması planlanan seçimleri çıkış yolu gibi göstermeye, faşizm alabildiğine saldırap doğası gereği her türlü uzlaşmayı reddettiği halde, onlar uysal davranmaya ve uzlaşmak için bütün

Devamı sayfa 15'te

TİSK'in RESTİ SÖKMEMEYCEK

Faşist cuntanın, 12 Eylül 1980'den beri askıya aldığı işçi sınıfının sendikal hak ve özgürlükleri ve serbest toplu pazarlık, çıkarılan faşist nitelikli yasalarla sözde yeniden başladı. Konu ile ilgili yasalar, anlamlarının tersine, içleri boşaltılarak adeta sendikal hak ve özgürlüklerin nasıl kullanılmayacağını saptıyır durumdalar.

İşçiler bu yeni döneme, kendi ekonomik ve demokratik haklarını gerçek anlamda savunup geliştirecek sendikal örgütlerden yoksun olarak giriyorlar. İzlenen ekonomik politikayla işçi ücretlerinin gerçek değeri 1963 yılının seviyesine indirilirken, uzun ve zorlu mücadeleler sonucunda kazanılan ekonomik ve sosyal haklarla, çalışma süreleri ve iş güvencelerine ilişkin demokratik hakların hemen hemen tümü Yüksek Hakem Kurulu'nca (YHK) sözleşmelerden çıkarılmış, yani işçi sınıfının elinden alınmış bulunmaktadır. İşçi sınıfının ve emekleriyle geçinen tüm toplum kesimlerinin faşizmin azgın saldırılarıyla karşı karşıya olduğu, tüm karşı seslerin yasaklarla susturulduğu, kör ve sağır bir ortama karşılık; işverenler, başta "Anayasa" ve diğer yasalarla daha merkezileştirip güçlendirdikleri örgütleri ve devletin öncülük ettiği yoğun ideolojik hücumlar, terör ve zorbalığa dayanan yaygın politik saldırıların desteğinde saldırılarını sürdürüyorlar.

Ağır faşizm koşullarının kendilerine sağladığı olağanüstü olanak ve avantajlara rağmen, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK), yeni toplu sözleşme dönemine ilişkin stratejisinin "prensip ve tavsiyelerini" belirleyen "TİSK teşkilatlanma dayanışma ve toplu sözleşmeler prensip, tavsiye ve hedefleri" adlı bir karar belgesi kabul etti. Bu belge; "üye sendikaların toplu iş sözleşmelerinde uymaları zorunlu kuraları olup Merkezi Dayanışma Fonu'ndan

yardım alabilmelerinin ön şartını teşkil etmektedir" diye başlayarak "prensip tavsiye ve hedeflerini" sıralıyor:

Bu "prensip tavsiye ve hedefleri" kısaca şu noktalardan oluşuyor :

* Toplu iş sözleşmelerin işveren tarafının, üye işveren sendikaları olması,

* İşçilerin ve işyeri sendika temsilcilerinin iş güvencelerinin yasal sınırlarda tutulması, işyeri disiplin kurulunda işveren oylarının çoğunlukta olması,

* İşyeri yönetimine işçilerin hiçbir surette katılmaması,

* Çalışma sürelerinin kısıtlanmaması, yıllık ücretli izinlerin yasal sınırlarda tutulması veya dondurulması, yeni tatil günlerinin kabul edilmemesi,

* Kıdem tazminatı, ikramiye, kıdem zammı vs. gibi sosyal hakların yasal sınırlarda tutulması veya dondurulması, yeni sosyal hakların verilmemesi,

* Yürürlükteki toplu iş sözleşmesinin sona ermesiyle Check-Off uygulamasının "işverenin, sendikanın bildirdiği listeye göre bordrodan aylıkları keserek sendikaya ödenmesi" sona erdirilmesi vs.

Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası(MESS) da aynı "prensip tavsiye ve hedefleri" daha bir ayrıntılandırıp, ağırlaştırarak hemen kabul etti. Böylece işverenler toplu sözleşmelerde bugünkü faşist yasaların kabul ettiği aşgari "olanaklardan" daha ötesini kabul etmeyi ve toplusözleşme olayını fiilen hükümsüz kılmayı kararlaştırmış oluyorlar.

Bu belgeler, faşizmin işçi sınıfına karşı evrensel tutumunun yani O'na karşı aşırı düşmanlığının ve en avantajlı durumlarda olsa bile ihtiyatı elden bırakmadan, söpayı dik tutarak sürekli saldırı halinde olma anlayışının tipik bir örneğidir.

Öte yandan bu saldırı belgeleri, işverenlerin konu ile ilgili temel kavramları ve anlamlarını nasıl bilinçlice tersyüz ettikleri-

ni açıkça gösteriyor. İşverenler bu "prensip ve tavsiyeler"le mevcut avantajlarını korumak bir yana, onları geliştirmek için daha azgın saldırıların mesajlarını veriyorlar.

İş hukukuna ilişkin yasaların en düşük çalışma koşullarını saptayarak, bunların altındaki koşulları yasakladığını, işçi sendikalarının da yasalarla saptanan bu aşgari ölçülerden oluşan koşulları geliştirmek amacıyla kuruldukları gerçeğini, her biri bir sürü "hukuk danışmanı", kültür(!) işverenlerimizce bilinmemesi olanaklı mıdır. Her işverenin uygulamak zorunda olduğu "prensip tavsiye ve hedefleri" belgesi yasaların tanıdığı aşgari hakları kısıtlamayı, YHK'nin operasyonundan kurtulup mevcut sözleşmelerde hala varolan bir takım kazanılmış ekonomik ve sosyal hakları geri almayı amaçlıyor. Yasalar "su, havagazi, tabii gaz ve petrol sondajı, üretimi ve dağıtım işlerinde, banka ve noter hizmetinde" grev hakkını tamamen yasaklıyor. Geri kalan sektörler için de yasaklarla kuşa çevirip ona ulaştırılmaması neredeyse ortadan kaldırmış durumda. Buna rağmen bu hakkın kullanılmasına olanağının doğduğu durumda belge, cuntanın anayasasına bir hak olarak konan lokavtin derhal uygulanmasını emretmektedir.

TİSK bu prensipleriyle, sadece işçi sınıfına değil, çıkarları tekellerin çıkarlarıyla tam olarak bağdaşmayan, en büyük tekeller yararına uygulanan monarhist ekonomi-politika sonucunda iflasa doğru sürüklenen, yashamları için daha kısa vadeli, günlük tedbirlere ihtiyacı olan ve bu nedenle tekellerle "kader yolları" ayrılan daha küçük işverenleri; orta ve küçük çaplı işletme sahiplerini de tehdit ediyor. Belge, işçi sendikalarıyla mücadelede, işverenlerin hareket birliğini sağlamaları, dayanışma ve dayanıklılıklarını artırmaları amacıyla 1977'de TİSK tarafın-

dan kurulmuş bulunan ve adına "Merkezli Dayanışma Fonu" denilen fondan yararlanmanın ön koşulu olarak bu "prensipten ve tavsiyelere" uymayı zorunlu kıılıyor.

12 Eylül öncesinde, şimdiki Başbakan Turgut özal'ın başkanlığını yaptığı ve işçi sendikalarına "grup sözleşmesi"ni dayatıp büyük çapta uyumsuzluk ve grevlere neden olan MESS'in, bu prensibe uymayan kendi üyelerine uyguladığı "üyelikten ihraç" yaptırımı hatırlardadır. TİSK'in "prensipler"ine geçen bu husus, işveren sendikalarının kendi üyeleri üzerindeki etkilerini artırmak için cuntanın çıkardığı ilgili yasaya da geçirilmiş bulunmaktadır. Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası'nda; "toplu iş sözleşmesi, hizmet aktinin muhtevası ve sona ermesiyle ilgili hususları düzenlemek üzere işçi sendikası ile birlikte işveren sendikası veya işveren sendikası üyesi olmayan işveren arasında yapılan sözleşmedir". Buna göre, eğer işveren sendika üyesi ise, kendi çıkarına uygun başka bile sendika yönetiminin koyduğu "prensipten ve tavsiyelere aykırı sözleşme bağtılayamayacaktır".

Yönetimine faşist diktatörlüğün arkasındaki tekelilerin hakim olduğu TİSK, faşizmin genel anlayış ve tutumuna uygun olarak, kendisine karşı en kararlı sınıf olan işçi sınıfına hücum ve saldırılarını daha da sıklaştırıp, sistemleştirmeyi amaçladığını ortaya koymuş bulunuyor. Bir dergiye verdiği demeçte; kendi deyimleriyle; "Durgun havayı değil, fırtınalı havayı sevdiğini" söyleyen TİSK Genel Başkanı Halit Narin, küstahlık yapmada da kusur etmiyor. Bu cesaretini, kendisine at oynatma olanakları veren faşizm koşullarından aldığı güçten götürmez. Tarihi tersine çevirmeye çalışan bir Donkişot edası içinde, sermayenin ve işverenlerin, yaratıkları nice fırtınada da yine kendilerinin boğulduklarını bilmezlikten geliyor. Ama işçi sınıfı, bu küstahlığın cevabını her yerde olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'da da verecektir. "İşçi sınıfının sendikal hak ve özgürlüklerini temelden rededen

bu "prensipten ve tavsiyeler"e çeşitli kesimler -yeterli olmasa bile tepki gösterdiler. Fakat, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının önemli bir bölümünü bünyesinde barındıran ve bu nedenle anılan belgenin asıl muhatabı sayılması gereken TÜRK-İŞ yönetimi, demec düzeyinde bile olsa gerekli tepkiyi göstermedi. Uzlaşmacı TÜRK-İŞ yönetimi, başlarındaki "namus belasını" defetmek için kendilerine karşı bile uzlaşmaz davranan TİSK'e ve onların siyasal temsilcileri olan Evren-özal çetesine "makul" bir uzlaşma noktası kabul ettirememenin suskunluğu ve siktintisi, ayrıca daha düne kadar çıkmaları için kendilerinin de destek oldukları Anayasa ve yasalara sımsıkı bağlanmaya bulunmalarının şaşkınlığı içindedir.

Bütün bu olumsuz koşullar, ülkelerimiz işçi sınıfını ve yandaşlarını umutsuzluğa sürüklemelidir. Bilinmelidir ki; faşizmin işçi sınıfına bakışı, O'na reva gördüğü uygulamalar her zaman ve her yerde esas olarak aynıdır ve bu ayrıntı, her zaman ve her yerde olduğu gibi faşizmin kaderi için de sözkonusudur. Yeter ki gün ve koşullara uygun mücadele yöntem ve araçlarını yaratabilelim; işyerlerinden başlayarak mevcut örgütlülüğümüzü koruyup, TÜRK-İŞ'te ve çok özel durumlarda bağımsız sendikalarda örgütlülüğümüzü pekiştirerek kararlı bir mücadele içinde olalım. Faşizmin "Anayasa" ve yasalarını da işverenlerin saldırı ve düşmanlık belgelerini de yırtıp atacak gücümüz vardır. Bunu başaracağız

«Leş Kargaları»nın İran Seferi

22 Eylül 1980'ün bu yana sürmekte olan İran-İrak savaşının yıkıcı sonuçları, Türkiye tekelci burjuvazisinin iştahını kabartıyor. Bilindiği gibi savaş, savasan ülke halklarını korkunç sıkıntılara boğdu; onbinlerce can aldı, yiyecek, giyecek kıtlığına, büyük çapta yerleşim ve sanayi merkezlerinin tahribolmasına, çalışamaz duruma gelmesine neden oldu. Böylesi bir dönemde, Türkiye , taraflarla "olumlu" ekonomik ilişkilere girerek bu ülkelere ihracatını arttırmaya özen gösteriyor. Savasan ülkelerin hükümetleriyle, Türkiye'nin ticari ilişkileri iyi gidiyor. Buralara yapılan ihracat, her yıl artış gösteriyor.

Bu anlamıyla da Türkiye'deki "leş kargaları"na göre, bu ülkeler lezzetli birer av, yiyecek, giyecek ihrac ve inşaat işleri için "muazzam" birer pazardır. Türk tekelci burjuvazis, Kürt ulusal demokratik hareketlerinin, İran ve Irak'ta ilerler mevziler elde etmemesi koşuluyla sürmesinden yana gözüktüğü savaş, büyük bir kar kaynağı ve "dışa açılma"nın kaçırılmaması

gereken fırsatı olarak görüyor.

İşte bu fırsatın daha iyi değerlendirilmesine zemin oluşturmak amacıyla Nisan ayı sonlarında Başbakan Turgut özal, Devlet Bakanı İsmail Özdağlar, Hazine ve Dış Ticaret Müsteşarı Ekrem Pakdemirli de aralarında olmak üzere "1000 kişilik Türk ticaret ordu" İran'a bir sefer yaptı. Dağlar halinde İran topraklarına giren "ordu" nun "sefer"inden beklenen başarı elde edilemedi.

İranlı yetkililer Türkiye'nin mallarını çok pahalı buldular ve Türk Heyeti'nin yerleşim ve sanayi merkezleri inşası, Türkiye'nin doğal gaz ve petrol boru hatı projesi gibi orta ve uzun vadeli ticari ilişkilerle ilişkin önerilerini geri çevirdiler. İranlı yetkililer, Türkiye'den giyecek ve yiyecek gibi günlük zorunlu ihtiyaç maddelerini satın almayı kabul ettiler. Böylece 800 milyon dolar bulan bir iş bağlantısı imzalandı. "Leş kargaları" büyük avları ele geçiremediler, ama şimdilik ufak tefek kırıntılara kavuşmuş olmaları ağızlarını şapırdatmaya yetiyor.

ANAP'ın «Af» Oyunu

Halkın sürekli artan tepkisi karşısında, kukla parlamentoda temsil edilen partiler, "af" konusuyla yakından ilgilendikleri intibasını vermeye ve böylece de halkın sürekli artan tepkisini yumuşatmaya çalışıyorlar. Aslında, onları asıl düşündüren, içerden onbinlerce tutuklunun kötü yaşam koşulları altında çürütülmesi, işkence ile yokedilmesi değil; halkta oluşan "af" isteminin "anayasal düzeni yıkmaya çalışanların" öncülüğünde aktif ve "sistem için tehlikeli" eylemlere yol açmasıdır. Kukla parlamentoda temsil edilen partiler, halkın umudunu parlamentodan çıkacak bir "af" kararına bağlamaya çalışıyorlar. Bunu da, "bölücü" ve "komünist" örgütlerin "af" uğruna aktif kitlesel hareketleri örgütlemelerine engel olmak için yapıyorlar. Parlamento gündemindeki "af" la hem iç ve hem de dış kamuoyu yumuşatılmak, aldatılmak isteniyor.

Kukla parlamentoda temsil edilen her üç parti de, politik tutukluları da kapsayacak genel bir "af"ın çıkarılmasına karşıdır. "Af" konusunda anlaşılan, görüş birliğinde olan bu partiler arasında varolan "ayrılıklar", göstermelik, nüans ayrılıklarıdır.

Strasbuorg'da 7-11 Mayıs tarihleri arasında yapılan Avrupa Konseyi toplantısından birkaç gün önce, tekelci burjuvazinin denetimindeki basın ve yayın organları, ANAP'ın "kısımî af" önerdiğini manşete çıkardılar.

Avrupa Konseyi toplantısında Türkiye'deki faşist diktatörlük lehine olumlu hava yaratma ve Türk heyetinin üyeliğinin kabulü doğrultusunda karar çıkmasına yönelik yapılan çabaların bir parçası olarak, ANAP, bir sahtekarlık örneği daha sergiledi.

2 Mayıs günü ANAP Balıkesir milletvekili ve TBMM İçişleri Komisyonu Başkanı Necatî Tunçpiser, bu budanmış "af" yasa tasarısı önerisini kendi parti grup yönetim kuruluna verdi.

Önerinin çerçevesi "kader kurbanları"yla sınırlı kalıyordu. Bu, "af" önerisi olmaktan ziyade, bir tür ayrıcalıklı ceza indirim yasa tasarısı biçimindeydi; "orman, vatana ihanet, toplu kaçakçılık, silahlı örgüt kurma, devlet aleyhine işlenen suçlar"ı kapsamdışı bırakıyordu. Bilindiği gibi düşünce, örgütlenme ve basın özgürlüğü, demokrasinin kısıntılarının bile olmadığı Türkiye'de, "devlete karşı işlenen suçlar"ın kapsamı oldukça geniştir. Bu kapsama, bırakın politik tutukluların tümünü, "politik olmayan" birçok tutuklu bile giriyor. Öneri, 5.12.1983 tarihine kadar işlenen "suçlar"ın "af" kapsamına alınmasını; idamların müebbetle ve müebbetlerin 24 yıl hapis cezasına indirilmesini; 10 yıldan az cezası olanların salıverilmesi ve diğerlerinin cezalarından 10'ar yıllık indirimle gidilmesini; firadakilerden yurt dışında olanların üç ve yurtdışında olanların da en geç 12 ay içerisinde teslim olmaları halinde "af"tan yararlandırılmasını, "af"la salıverilenlerin tekrar "suç" işlemleri halinde, bu kez eski cezanın da yeni cezaya eklenerek infaza gidilmesini öngörüyor.

Avrupa Konseyi'nin Strasbuorg toplantısının ardından ANAP Meclis Grubu Yönetim Kurulu toplantısı yapıldı ve bu toplantıdan sonra önerinin red edildiği açıklandı. Gereçek olarak ise, "af"ın zamansız olduğu ve ileri bir tarihte düşünülmesi gerektiği" yolundaki hükümet görüşü gösterildi.

Bu kadar dar kapsamlı bir öneriyi bile benimsemeyen hükümetin, politik tutukluları da kapsayacak bir "genel af" ilan etmeye niyeti olmayacağı açık. Ama, O, "af"ı kendi egemenlik sistemini tehlikelerden koruyacak bir oyalama taktiği olarak kullanmaya çalışıyor. Halk yığınlarının kendisini daha fazla zorlaması halinde, oldukça kısıtlı ve politik tutukluları kapsamına almayan bir "af"fa başvurabile-

ceği kuşku götürmez bir gerçektir. Zaten şimdiki yapılanlar da bunu gösteriyor. Bir taraftan halk göstermelik "af" önermelerinin parlamento gündemine arasına getirilmek suretiyle oyalanmaya çalışılıyor; öte taraftan da halka sınırlı bir "af"ın benimsetilmesi doğrultusunda propagandalar yoğunlaştırılıyor. Faşist diktatörlük yandaş güçlerce, bu şekilde, "af" özlümünde ortak çıkarları olan yığınlar arasında ayrılık tohumları serpiştirilmek, protesto hareketleri yumuşatılmak ve daha fazla yığınsallaşması aktif ve örgütlü eylemlere dönüşmesi önüne engeller dikilmek isteniyor.

Turgut Özal, geçen ayın ortalarında, "Financial Times" adlı İngiliz gazetesinde yer alan konuşmasında, politik tutuklular için bir "af" düşünmediklerini, "bir dahaki seçimleri beklemek" gerektiğini söylüyor. Yani bunun manası, daha açık bir şekilde söylemek gerekirse şudur: Politik tutukluları da kapsayacak bir genel "af" ilan etmeyi düşünmüyoruz; ama, bir dahaki göstermelik, anti-demokratik seçimlerde bunu da yoğun propaganda ve demagoji malzemesi olarak kullanarak halkın oylarını çalacağız.

Özal ve tayfası, geçekondulardaki yoksulların, işçi, köylü, esnaf, emekli ve memurun başına neler getirdiyse, onları yerel seçimlerde hangi yöntemlerle aldatmaya çalıştıysa, gelecek seçimlerde de "af" konusunu demagojisine malzeme yaparak tutuklu yakınlarını aynı yöntemlerle aldatma yoluna gidecektir. Bu açıktır. Ve faşizmin zindanlarındaki tutuklu kırımını, daha nice canlar almaya devam edecektir. Bu durumda biz komünistlere önemli görevler düşmektedir. Cuntanın yıkımı için sarf ettiğimiz çabaları arttıralım; faşizmin kırım politikasının önüne setler çekelim. Bir kez daha anaları, babaları, kardeşleri, eşleri, dostları demagojik faşist propagandalarla oyalamak, kandırmak isteyen Özal'ın çirkef yüzünü yığınlar teşhir edelim. Yığınların dikkatini "af" konusunda izlenen oyalayıcı, aldatıcı, göstermelik girişimlere ve demagojiye çekerek yığın birliği ve aktivitesini gücündürelim.

"FAŞİST DİKTATÖRLÜK GÜÇLÜ DEĞİLDİR. O'NUN GÖRÜNEN GÜÇLÜLÜĞÜ, ASLINDA DEVRİMCİ MUHALEFETİN DAĞINIKLIĞINDAN VE O'NA KARŞI BUGÜNE KADAR ÇOK YÖNLÜ SAVAŞIMIN ÖRGÜTENEMESİNDEN İLERİ GELMEKTEDİR"

NASIL BİR ÇALIŞMA ?

Partimiz, Kürdistan Öncü İşçi Partisi (PPKK)'nin geçtiğimiz yılın başında dönemin çok ağır koşullarına rağmen 2.Kongresi'ni başarıyla yapması Kürdistan devrimci mücadele tarihinde önemli bir yer teşkil eder. Özellikle, Kongre'de onaylanan Politika Raporu ve alınan kararlar gerek sömürgeci faşist diktatörlüğe karşı mücadelede ve gerekse Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesinde çok açık ve net perspektifler ortaya koymuş ve bunların hayata geçirilmesi için de partinin militan ve sempaticanlara açık ve kesin direktifler vermiştir. Faşist diktatörlük, her geçen gün iktidarını sağlamlaştırmanın büyük bir çabası içindedir. Bunda (geçici de olsa) bir parça başarılı olduğu da açık bir gerçek. Türkiye'de faşist diktatörlük de, genel olarak faşizmi yaşayan her ülke gibi mevcut düzeni (kapitalizmi) içinde bulunduğu ekonomik-siyasi bunalımdan kurtarmak ister. Ama güneş, ay ve dünya nasıl bir nesnel gerçeklik ise emperyalist-kapitalist sistemin bunalımı da o kadar gerçektir. Bu yüzden de teknelci faşist burjuvazi ne kadar çabalarsa çabalasın nafille! Türkiye'yi içine girmiş olduğu ölümlü bataklıktan kendisi faşist yöntemleri de kurtaramayacak.

Faşist yönetimin kudurmuş bir güç olarak bugün iktidarını sürdürmesi onun güçlü olduğunu göstermez. Çünkü onun yapısı iç çelişkilerle dolu dengesizlikler üzerine inşa olmuştur. Ve bu dengesizlik öзде onu güçsüz kılmaktadır. Bir kere faşist iktidarı ne yaparsa yapsın burjuva kampındaki ayrılıkları gidere-

mez. Aksine oluşturduğu siyasi tekelliyle burjuva kampındaki çelişkileri artırdığı gibi, işçi sınıfı ile teknelci güçler, diğer emekçi tabakalarla teknelciler arasındaki çelişkileri daha da derinleştirir. Faşist diktatörlüğün orta direği "güçlendirip" "koruduğu" işçilerin yaşam düzeyini "yüksettildiği" küçük üreticileri "desteklediği" vb. gibi demagogilerine rağmen kimi palazlandırıp güçlendirdiği de apaçık meydandadır.

Faşist diktatörlük güçlü değildir. O'nun görünen güçlülüğü, aslında devrimci muhalefetin dağınlıklığından ve ona karşı bugüne kadar çok yönlü savaşımın örgütlenememesinden ileri gelmektedir. Fakat hep böyle sürececeği değil elbette. Biz komünistler, "devrimci güçler arasında birlik yoktur" diye doğaldır ki bekleyemeyiz. Kürdistan işçi sınıfının öncü örgütü olarak, halkımızın savaşımında üzerimize düşeni layıkıyla yerine getirmek zorundayız. Fakat bugüne kadar bizim de faşist diktatörlüğe karşı savaşımı yeterince örgütleyemediğimiz ortada. Yapılması gereken birçok çalışma henüz istenilen düzeyde değildir. Bunu, özellikle faşist diktatörlüğün baskısı altında yaşayan yoldaşlarımız daha açıkça görmekteler. Özellikle bu durum, Diyarbakır'daki açık grevleri sırasındaki bir takım çalışmalar yapıldıysa da tutuklu alilerin eylemlerini yeterince yönlendiremede ve parti yayınlarının istenilen şekilde kitlelere ulaştırılmamasında kendini gösterdi.

Bugün sömürgeci faşist dikta-

törlüğü devirmek için en aktif savaşımı örgütleme ve yönlendirme ile karşı karşıyayız. Partinin yoldaşlarımız ve parti taraftarlarımız bunu bilinçlerine yerleştirmelidirler. Ülke koşullarının ağırlığı, polis, milletimizin akıl almaz barbarlığı ortada. Bu, kitlemizi bir kat daha artırmalı. Düşmana karşı kararlılığımızı her halükarda mücadelelerimizle göstermeliyiz. Parti program ve ilkelerini günümüz koşullarında somut taktiklerini kitlelere götürmek ve onları örgütlemek gibi çok açık ve acil pratik görevler bizleri bekliyor. Partimiz döneme uygun teorik belirlemeleri; düşman içindeki çelişkilerden nasıl yararlanılacağını, savaşımında hedeflediklerimizi, anti-faşist cephe ve Kürdistan için ulusal demokratik halk cephesi programlarını; bu cephelerde kimlerle, nasıl ve nereye kadar gidebileceğimizi mücadele araç ve biçimlerini somut olarak ortaya koymuştur. Faşizmin yıkılması için Türkiye genelinde anti-faşist bir cephenin, Kürdistan için ulusal demokratik halk cephesinin nasıl örgütleneceğini; illegal, yarı-legal ve legal mücadele olanaklarından yararlanma gereğini açık-seçik perspektifler olarak önümüze koymuştur.

HEDEF EN GENİŞ KİTLELERİN BİRLİĞİNİ SAĞLAMAK VE İÇLERİNDE ÇALIŞMAK OLMALIDIR

Kürdistan işçi sınıfı partisinin özellikle üye ve taraftarları olarak, partimizin bu politikasını nasıl, nereye ve hangi kesimlere götürmeliyiz? Çok defalar belirtilmiş olmasına rağmen bir partizan olarak bir kez de ben burada ele almakta yer görüyorum.

Faşizmi yıkacak temel güç kitlelerdir. Kitlelerin en geniş birliğini sağlamak, onları bir cephe çatısı altında birleştirmek faşizmin kitlesel dayanacağını yoketmektir. Onun ömrünü kısaltmaktır. Dimitrov'un faşizme karşı savaşımında "kitleler nerede ise, komünistler orada olmalıdır" ve "kitlesel çalışma, kitle mücadelesi, kitle direnişi, birleşik cephe ve macera yok" sözleri anti-faşist savaşımında önemli

taktik ilkeler olarak önümüzde durmaktadır.

İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLENMESİ

Faşizme karşı savaşımında kitlelerin rolü ortada iken bunları yönlendirmek de hayati bir sorundur. İşte burada Türkiye ve Kürdistan işçi sınıflarına ve onların öncülerine önemli görevler düşmektedir. Faşist diktatörlüğe karşı mücadelede en kararlı, en etkili güç işçi sınıfıdır. Dolayısıyla onun ekonomik, politik ve ideolojik savaşımıdır. İşçi sınıfı faşizmin saldırısından nasibini en fazla alan güçtür. Onun sömürülmesi faşizm koşullarında bir kat daha artmıştır. Faşizme karşı mücadelede kaybedeceği hiçbir şey kalmamıştır, ama kazanacağı çok şey vardır. Çünkü geleceğin sahibi o olacaktır. Bunun için de bugünün işçilerin faşizme karşı çıkartılmalarının yolu onları ortak çıkarlarında bir araya getiren sendikalarda toplamak ve siyasal örgütlerine çekebilmek olmalıdır. Bu amaçla da bugün Türkiye'de işçilerin, sınıf çıkarları temelinde gönüllü demokratik sendikal birliğini savunmalıyız.

Sömürgeci faşist diktatörlük işçi sınıfına yönelttiği saldırılarla ona yeraltındaki siyasal örgütlerine önemli darbeler vurmuş, devrimci legal mesleki örgütü DİSK'ı de kapatarak her alandaki örgütlü birliğini ve mücadelesini dağıtmaya yolunda geçici bir başarı elde etmiştir. Faşist diktatörlüğün halklarımıza zorla kabul ettirdiği yeni Anayasa işçilerin sendikal alanda (her alanda olduğu gibi) sınıf temelinde örgütlenmelerinin önüne büyük setler çekerek, yeni devrimci sendikaların kurulmasını engellemiştir. İşte bunun için tüm işçi kitlelerinin tek açık kitlesel konfederasyon olan TÜRK-İŞ'te örgütlenmelerini sağlayarak işçi sınıfının sınıf mücadelesi temelinde demokratik sendikal birliğini yaratmak zorundayız. Bu konuda Dimitrov şöyle der :

"... Sendikalardaki çalışmalar tüm komünist partilerin, çözümleme sırası gelmiş en önemli sorunlardan biridir. Bundan dolayı sendikaların birliği uğruna

mücadele sorununu en başa koyarak sendikal çalışmalarda gerçek atılımlar sağlamalıyız." (Seçme Eserler, Cilt I, sayfa 234)

"Bununla beraber sendika örgütlerinin birleşmesi için yalnız şu tek koşulu ileri sürüyoruz: Sermayeye karşı mücadele, faşizme karşı mücadele, ve sendikaların iç demokrasisi uğruna mücadele" (age, s.237)

"Çok kesin olarak şunu söylemek gerekir ki, yaptığı iş ile ilgili kitle sendikalarına girmeyen, reformist sendikaların gerçek bir sınıf sendikaları durumuna gelmesi için mücadele etmeyen, sendikal hareketin sınıf mücadelesi temelinde dayanarak birleşmesi için mücadele etmeyen bir komünist işçi, böyle bir devrimci işçi, en önemli proletarya görevini yapmamış olur" (age, s.239)

Bugün komünistler için, kurulu bir sendika olan TÜRK-İŞ'te işçi kitlelerini örgütlemek yeni bir sendika kurmaktan daha kolay ve avantajlıdır. Kaldı ki, komünistler TÜRK-İŞ'e üye olurken Dimitrov'un yukarıda belirttiği "sermayeye karşı mücadele", "faşizme karşı mücadele" ve "sendikaların iç demokrasisi uğruna mücadele"yi işçi sınıfının başarısı açısından esas almaktadır. Bu hareketi benimsemiş kişiler olarak bu tür çalışmalarını gözden kaçırmamak zorundayız.

KÖYLÜLÜĞÜN ÖRGÜTLENMESİ

Sömürgeci-faşist diktatörlüğe karşı savaşımında mutlaka kazanılması gereken diğer güç köylülüktür. Bugün köylülüğün çıkarları da faşizmle çelişmektedir. Yoksul köylülük daha da yoksullaşırken, orta köylülük ve zengin köylülüğün bazı kesimleri ürettiklerinin karşılığını alamamaları-tütün üreticilerinde ve diğer üretim alanlarında olduğu gibi,-ellerindeki ürünleri satamamaları, buna karşı gübre ve ziraat ilaçlarının fiyatlarının yüksekliğinden kendilerine yansıtlaması, köylülüğün bu kesimleri faşizmle çelişkinsi derinleştirmektedir. Bu çelişkeleri daha da derinleştirmek ve bundan yararlanmak biz komünist-

lerin görevi olmalıdır. Bu kesimleri kazanmanın yolu da çeşitli alanlarda köylü birlikleri ve kooperatifleri kurmak, varolan yerlerde kooperatiflere girerek köylüleri örgütlemenin yollarını yaratmaktır. Bunun yanında Kürdistan köylüsünün özellikle de sınır bölgelerinde yaşayan kesimlerinin faşizmin sürekli fiili baskısına uğraması, namusuna, malına, canına ve uzatılması onun kınılı ve tepkisini sömürgeci faşistlere karşı her geçen gün daha da artırmaktadır. Bu durumlar gözönünde alındığında halkımızın bu kesimleriyle sürekli diyalog içinde olmak, onları örgütlemek, sorunlarının çözüm yollarını göstermek, onlara bu yolda öncülük etmek bizlerin önde gelen görevi olmalıdır. Kürdistan nüfusunun büyük çoğunluğunun köylülüğün oluşması, faşizme karşı kitlesel dirençli yaratmada köylülüğün önemini tüm çıplaklığıyla ortaya koyar.

GENÇLİĞİN ÖRGÜTLENMESİ

Sömürgeci faşist diktatörlüğe karşı kitlesel mücadeleye kazanılması gereken önemli bir kesim de gençliktir. PPKK, Kürdistan gençliğinin örgütlenmesine özel bir önem verir. 12 Eylül öncesi işçi-köylü-öğrenci gençliği DDKD'de örgütleyen Kürdistan genç öncüleri bugün de gençliği sömürgeci faşist diktatörlüğe karşı çıkartmak ve onları yeniden faşizm koşullarının ağır illegal mücadelesi temelinde örgütlemek için illegal merkezli bir gençlik örgütünün yaratılmasını önüne koymuşlardır. Sömürgeci faşist diktatörlük, özellikle gençliği yozlaştırmaya, kendi politikasına uygun, beyinleri yıkanmış yeni bir gençlik yaratma çabasındadır. Bizler de buna karşı her alanda üniversitelerde, liselerde, fabrikalarda, tarlalarda, çalışmayan kesimlerde sömürgeci faşist diktatörlüğe karşı güçlü devrimci bir gençlik hareketi yaratmak zorundayız. Üniversitelerde okuyan gençliği YÖK ve üniversitelerin özerkliğini kaldıran yasalara karşı, lise gençliğini lisesi

askerî kışla haline getiren uygulamalara karşı, işsiz gençliği de işsizliğe karşı harekete geçirecek demokratik haklar uğruna mücadeleden hareketle bu kesimleri siyasal mücadele içine çekmeye çalışmalıyız! Türkiye ve Kürdistan'da 12 Eylül öncesi güçlü bir gençlik hareketi vardı. Bugün de bunu yaratma koşulları vardır.

AYDINLARIN ÖRGÜTLENMESİ

Aydınlar bir sınıf olmayıp toplumsal bir katmandır. Aydınların bir bölümü egemen sınıf kökenliliklerine rağmen, eğitimleri, yetişmeleri sırasında bilimsel gerçeklerden hareketle toplum yaşamını, sorunlarını tanımları nedeniyle egemen sınıfın dönem suyuna gilmeyen, baskıya, sömürüye, haksızlığa karşı savaşım veren aydınlar da azımsanmayacak kadar çoktur. Halkın sorunlarının bilincinde olan aydınların bu kesimi kitleleri bilinçlendirmede ve mevcut düzene karşı çıkmada önemli pozisyonlara sahiptirler. Gerçekten, kendisi sosyalist veya demokrat olan aydın-boş zamanını kahvaltıde, lokallerde, yazıhanelerde, sohbetlerde can sıkıcı sorunlarla geçiren biri değil, kendisini halkın davasına adayarak halkına karşı, öğrendiği bilime karşı sorumluluğunun gereğini yerine getiren kişidir. Partili militanlara düşen görev, ilerici, demokrat aydınlarla ilişkiler kurmak, en geniş aydın kesimlerinin mücadelesine içine çekilmesini sağlamaktır. Özellikle bazı aydınların "mesleğimden işimden, allemden olurum" gerekçeleriyle devrimci, anti-faşist görevlerini yerine getirmemeleri onlar için utanılacak bir durum olmalıdır. Faşizme karşı savaşımında aydın kesimlerden özellikle öğretmenlere büyük görev düşmektedir. Gelecek kuşakları eğiten öğretmenler

faşizmin irkçı-şöven-asimilasyoncu eğitim politikalarına karşı oldukça duyarlı olmalı ve bunların öğretilere aşılanmasını engellemelidirler.

KADINLARIN ÖRGÜTLENMESİ

Toplumun yarısını oluşturan kadınlarımızın faşizme karşı örgütlenerek etkin bir güç duruma gelmeleri kitlesel savaşımında yadsınmayacak bir öneme sahiptir. Kadınların günümüz koşullarında erkeklerle omuz omuza dışmana karşı savaşmalarının olanakları bugün daha da artmıştır.

Bir kere faşist diktatörlük koşullarında emekçi kadınların sömürülmeleri bir kat daha artmış, hayat pahalılığının o kadar artmasıyla mutlu bryaşım kurmaları hemen ortadan kaldırılmış, onları yoksulluğa, işsizliğe, fuhuşa iten ortam ahaliliğine genişlemiştir. Bunun yanında bugün yüzbin aşkın insanın şimdiki kadar gözaltına alınıp işkenceden geçirildikten sonra bırakılması, yüzbinin üzerinde ilerici, devrimci, komünist zindanlarda çözülmeleri kadınlarımızın günlük yaşayışını acılara boğmuştur. Tüm bu insanların sadece allelerini, anaalarını, bacılarını düşünürsek, bunların sömürgeci faşist diktatörlüğe karşı yüreklerinde yanıp tutuşan kını devrimci mücadeleye kanalle edebilirsek faşist diktatörlüğe karşı muazzam bir güç çıkarılmış oluruz. Türkiye ve Kürdistan'daki açık grevleri sırasında kanlı gömlekle yürüyüşler yapan, valilikler, sıkıyönetim komutanlıkları önünde birikerek evlatlarının, kocalarının, kardeşlerinin mücadelelerine omuz veren onlar değil miydi? Genelikle baskıya karşı olan bu kendiliğinden gelme eylemleri komünistlerin, bilinçli eylemlere ve örgütlenmelere dönüşürmeleri önümüzde durmaktadır. Ön-

müdeki dönemde onbinlerce kadını geniş kapsamlı bir af için sokaklara dökübiliriz. Ve bunun için de kolları şimdiden sıvamalıyız.

DEVİRİMCİ ŞİDDETİN ÖRGÜTLENMESİ

PPKK, faşist diktatörlüğü devirmeyi ve Kürdistan'ın bağımsızlık mücadelesini -faşizmin yıkılması ve Kürdistan halkının bağımsızlık savaşı birbirini oldukça etkileyen noktalar- hedef seçtiğinde, buna uygun düşen örgütlenme ve mücadele biçimlerinin çok yönlü olduğunu doğalarak belirtmiştir. Partimizin sömürgeci faşist diktatörlüğe karşı savaşım biçimlerinden biri de silahlı savaşım- Savaş gösteriyor ki sömürgeci faşist diktatörlüğün devrilmesi ve özellikle Kürdistan'ın bağımsızlığı kavuşturulması, silahlı zorla ve buna uygun mücadelenin örgütlenmesini kapsayabilecek. Böylece bir mücadeleyle örgütlenmenin gerekliliği aynı zamanda kitlesel savaşımın savunulması ve güvenliği açısından da gerekir. Böyle bir örgütlenmenin kapsamı daha çok ve hatta direkt olarak parti üst yönetiminin sorumluluğunda olduğundan, sadece burada böyle bir örgütlenmenin önemini belirtmekle yetinemeziz.

Ayrıca sömürgeci faşist diktatörlüğün uygulamaları uluslararası alanda teşhir etmek ve halkımızla uluslararası dayanışmayı yükseltmek açısından yurtdışındaki partili ve partisiz tüm yoldaşlara da büyük görevler düşmektedir. Özellikle Avrupa'da yaşayanlar, oranın rahat koşullarına kendilerini kaptırmamaları, günün birinde Kürdistan'a geleceklerini ve burada da kem dillerini bekleyen çok sorumlulukların olduğunu unutmamalıdır.

Türkiye ve Kürdistan'da sömürgeci faşist diktatörlüğe karşı ana hatlarıyla belirtmeye çalıştığımız bu görevler başarılı olduğunda sömürgeci faşist diktatörlük demokrasi güçleri karşısında yenilimeyecek bir güç olmayacaktır.

Halil OSMAN

HALKLARIMIZIN SAVAŞIM BİRLİĞİ

FAŞİZMİ EZECEKTİR !

Kurtuluşumuzun Güvencesi

Partimizdir

Faşist cunta, "sivilleşme" yönünde adımlar atmaya devam ediyor. "Yerel seçimler" in yapılması, bu yöndeki son basamaklardan birini oluşturuyor. Fakat diktatörlüğün, "demokrasiye geçiş" diye yutturmaya çalıştığı bu ve benzeri değişiklikler, halklarımızın yaşamında gözle görülebilir olumlu değişikliklere yol açmaktan çok uzaktır. İşkenceler, baskılar, kovuşturmalara eski hızından hiçbir şey yitirmeden sürüyor. Düşünce, toplanma, örgütlenme özgürlüğünden eser yok. Hala işçi ücretleri, köylülerin ürünlerinin taban fiatları, ilk derecede ilgililerin hiç bir tepki göstermeyecekleri düzeyde, yaşam koşullarını daha da kötüleştiren rakamlarda tutuluyor. İğneden ipliğe, herşeye zam üstüne zam yapılıyor.

Bunun böyle olmasının nedeninin işbaşında bulunan halk düşmanı ANAP iktidarının politikası olduğu kuşku götürmez. Ama buradan hareketle, ANAP iktidarı işbaşından uzaklaştırılırsa, bütün kötülüklerin kalkacağı, herşeyin güllük güllünlük olacağı gibi bir sonuca gidemeyiz. Faşist diktatörlüğün iktidarı gaspetmesiyle, siyasal yapıda böyleline dönüşümler gerçekleştirildi ki sorunların varlığı salt ANAP Hükümeti'nin varolup olmamasıyla açıklanamaz. Dönüşümler, o düzeydedir ki, bugün SODEP, kurulacağı söylenen "sosyal demokrat" parti ya da bunlardan daha olumlu ve ileri bir konumda "kurulacak" bir parti bile iktidara gelse, halkın yaşamında temel hiçbir değişiklik olmayacaktır. Çünkü sorun, başa gelecek herhangi bir partinin hükümet sorununu aşiyor. İlk elde bugünkü faşist devlet biçimine hayat veren ve burjuvazinin "en saldırgan, şöven, en bağınaz" kesimlerinin egemenliklerinin yıkılması görevi önümüzde duruyor.

Bu nedenle, " işte ilk seçim oldu, ANAP iktidara geldi ve gelecek seçimlere kadar iktidarda kalmayı başardı, elden ne ge-

li?" deyip dört buçuk yıl beklemeye, gelecek seçimlerde sandıktan çıkacak başka bir partiyi deneme gibi ham hayaline kapılmamak ya da umutsuzca bir köşeye çekilip büzülmek gerekir.

Bugün varolan ya da bu "Anayasa"yla -niteliği ne olursa olsun- kurulacak hiçbir parti Kürt halkının varlığını kabul edemez; TC. "sınırlar"ı içinde Kürt halkı vardır diyemez. Diktatörlüğün "Anayasa"sının gölgesinde onun faşist yasalarına boyun eğerek varlık gösteren çalışan partilerin halkımızın çıkarlarıyla ilgili hiçbir temel ve ciddi sorunu çözemeyecekleri bir sır değildir. 12 Eylül öncesinin kısmi burjuva demokrasisi ortamında, hiçbir düzen partisinin sırtımızda ağırlaşan sorunlardan bir tanesini bile çözmediği gerçeği belleklerimizde taptaze dururken, faşizm koşullarında çalışma onayı almış ve hele hele faşist cuntanın süzgecinden geçerek kurulmuş partilerin böyle bir çabaya giremeyecekleri daha şimdiden belli değil mi?

Öyleyse ne yapmak gerekir? Bir daha bu günleri yaşamamak olanaklı mı? Bizi böylesi günlerde kurtuluşa götüreceğiz yol hangisidir? Bu sorular cevapsız değil. Partimiz bugün değil, çoktan bu soruların cevabını gözler önüne sermiştir. Parti programımız, Kongre belgeleri, Partimizin koşullara uygun ortaya koyduğu taktikler, bu yolda bizler için, kurtuluşa özlüm duyan herkes için şaşmaz pusuladır.

Ölkemizin ve halkımızın içinden geçmekte olduğu sürecin bilimsel ve gerçekçi bir tanımının ürünü olan, içinde bulunduğumuz baskıcı, sömürücü koşullara kaynaklık eden, bu koşulları besleyen kaynakları gerçekçi tespit eden parti programı, şaşmaz pusula olarak, bu kahrolası yaşamdan kurtuluşun yol ve araçlarını net olarak gösteriyor. PPKK programı halkımızı kurtuluşa götüreceğiz nihai hedefi, hiçbir koşulda elden bi-

rakılmaması gereken vazgeçilmez hedef olarak belirliyor. O, bütün güncel sorunlar uğruna mücadeleli bu temel görevlere bağlı kılmayı da ayrıca zorunlu sayıyor:

"PPKK'nin yakın hedefi, emperyalizmin, Türk sömürgeciliğinin ve onların Kürdistan'daki yerli işbirlikçi egemen güçlerin ekonomik, politik ve askeri egemenliğine son vermek, Ulusal Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirerek bağımsız, demokratik Kürdistan Cumhuriyeti'ni kurmaktır. PPKK'nin uzak hedefi de proletarya diktatörlüğü altında, Kürdistan'da sosyalizmi inşa ederek bunu sınıfsız ve sömürsüz bir topluma götürmektir".

Bu hedeflere varabilmek için Partimiz yaşanan dönemde yol üzerinde engel olarak duran yapıları aşmayı acil ödev sayıyor. Mücadelenin ileri aşamaya geçmesine hizmet edecek, stratejik ereklerle yol açacak somut taktikler geliştiriyor.

Partimizin "adil ödev faşist cuntayı yıkmaktır" belirlemesi, günümüzde halkımızın yaşamında ileriye doğru temel değişiklikleri gerçekleştirme kavgasında, UDHD'ne giden yolda büyük bir engelle tam isabettir. Faşist cunta hedeflenmeden, halkın yaşamı iyileştirilemez, UDHD yolunda bir milliyetçi ilerleme kaydedilemez. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ulusal demokratik halk güçlerine soluk aldırtmayan ekonomik, politik, ideolojik, psikolojik baskı cenderesinde kurtululamaz. Ölkemizi, sınırları küçüncü, dördüncü kez örlümüş tedbir duvarlarıyla çıkmaz zindana çeviren anayasa kaldırılamaz, geçersiz saydırılmaz. Silah yığınağına dönüştürülen ve nükleer roketlere "müsaite" görülerek dağ, taşı askerleştirilmekte olan topraklarımızdan bir tek silah eksiltilemez. Demokrasinin D'sine kavuşulamaz. Partimiz işte böylesine doğru tespitlerle, kurtuluş yolunda, şaşmaz pusulasıyla paha biçilmez bir klavuz olduğunu kanıtlamıştır.

Partimiz, faşist cuntanın yıkılmasının, devrimci lafazan-

lıklarla, kuru gürültülerle olmayacağını bilincindedir. Faşist cunta yalıtılarak, varlığını zarar gören, yıkılmasında çıkarı olan tüm sosyal sınıf ve tabakalar arasında ittifak sağlanarak, koordineli çok yönlü eylemlerle olanaklı olduğunu savunuyor. Bunun gerçekleşmesi de, halk güçlerini, faşist siperlere saldıracak ortak, haklı çıkarların öne çıkarılması, kavratılması çabalarıyla mümkündür. Bundan ötürü Partimiz "genel af" şiarını gündemden düşürmüyor.

Ayrıca, faşist cuntayı her fırsatta, olanaklı her yerde vurmak için, kaçınılmaz sonucu çabuklaştıracağını, halkımızın kanaayan yaralarını dindireceğini bilen Partimiz hiçbir fırsatı kaçırıyor. Partimiz Anayasa oylaması, 6 Kasım ve 25 Mart seçimlerini faşist cuntaya karşı birer savaşım platformuna dönüştürdü.

Partimizin tüm çalışmaları, politik örgütü ve sınıf temsilcisi olduğu işçi sınıfının, yoksul köylülüğün, aydınların çıkarları yolundadır. Her dönemde, yoneldiği hedeflere yönelik diğer güçleri yanına almayı başarının sırlarından bir tanesi olarak saymıştır. Bunu programlaştırarak, savaşım yolumuzu gerçek silah ve olanaklarla donatmıştır.

Bu gerçekçi, her koşulda çare olan politikamız, Marksizm-Leninizm ideolojisine sarsılmaz bağlılığımızdan kaynaklanmaktadır.

Partimiz bu nitelikleriyle, bilimsel programıyla, gerçekçi taktikleriyle, her döneme ilişkin yaratıcı politikasıyla, sınıfsal ve ulusal kurtuluşumuzun güvencesidir.

Hepimizi bekleyen görev, kurtuluşumuzun güvencesi olan Partimiz etrafında kenetlenmek, O'nu güçlendirmek, yığınlar arasında örgüt ağlarını örnek, sonuç alıcı yeteneklere kavuştur- maktır. Ancak bunu gerçekleştirmekle baskılardan ve yoksulluktan kurtulabiliriz. Tek çıkar yol budur.

Salar GELAVÊJ

NATO Toplantısı ve Patlayıcı Deposu

Geçtiğimiz Mayıs ayı ortalarında Belçika'nın başkenti Brüksel'de NATO üyesi ülkeler Savunma Bakanları İkbahar Dö- nem Toplantısı yapıldı. Alınan kararlar, dünya barışını tehdit ederek insanlığın toptan imhasına neden olabilecek boyutta bir nükleer savaş macerası peşinde koşanların kimler olduğunu bir kez daha apaçık ortaya koyuyor.

7 Mayıs günü Macaristan tarafından Varsova Anlaşması üyesi ülkeler adına tüm NATO üyesi ülkeler hükümetlerine sunulan yapıcı barış önerilerine olumsuz cevap verenlerin son toplantıda aldıkları kararlar, gerginliği ve savaş tehlikesini artırıcı niteliklere sahiptir.

Toplantı gündeminde müttefik güçlerin askersel harcamalarının artırılması (ki bu konuda alınan kararlara göre, NATO üyesi ülkeler silahlanmaya yaptıkları harcamalarını yüzde 3 oranında artıracaklar), ABD atom roketlerinin Batı Avrupa'ya yerleştirilmesinin başarıyla sürdürülebilmesi sorunu ve bu çerçevede 48 roketi ülkesinde konumlandırmayı kabul etmesi yönünde Hollanda Hükümeti'ne baskı uygulanması, NATO'nun etki alanının genişletilmesi, hem klasik ve hem de nükleer silah sistemlerinin modernizasyonu ve nicel olarak artırılması, Güney Kanada daha fazla önem verilererek, bu kesimdeki silah potansiyelinin artırılması ve modernizasyonu, Harpoon füzelerinin Türkiye'nin Ege Denizi'ndeki adalarına ve boğazlara yerleştirilmesi vb. konular yer aldı.

Hollanda Hükümeti temsilcisi, 48 ABD roketinin ülkesine yerleştirilmesine müsaade edip etmeyeceklerine ilişkin en son kararlarını Haziran'da vereceklerini

belirtirken; Yunanistan'ın önce karşı çıktığı, daha sonra ise onayladığı Türkiye'nin ada ve boğazlarına yeni roketler yerleştirilmesini ön gören kararı Türkiye'deki faşist diktatörlük çoçku ve sevinçle karşıladı.

Toplantıya katılmak amacıyla Brüksel'e giden diktatörlüğün Savunma Bakanı, Alman ve İtalyan yetkililerle yeni silah satış alımı için pazarlıklara da girişti.

Türkiye'de yeni üslerin inşası varolanların genişletilerek modernizasyonu, eski casusluk ve saldırı araçlarına yenilerinin eklenmiş olması ve ABD asker sayısının artırılması, ABD'ye üsleri saldırgan amaçlarla kullanmada tanınan olanakların genişletilmesi, "Pershing-2" ve "Cruise" roketlerinin Türkiye Kürdistanı topraklarına yerleştirilmesine müsaade edilmesi, ABD ile dört buçuk milyar dolarlık silah alımı anlaşmasının imzalanması yetmiyormuş gibi; Mayıs ayında NATO, boğazlar ve adalara yeni roketler yerleştirme ve Türkiye'nin askeri açıdan güçlendirilmesi için karar alıyor; Türk Hükümeti, milyarlarca dolar tutarında yeni silah alımı için Alman ve İtalyan yetkililerle masaya oturarak yeni silah alımını öngören anlaşmalar yapıyor.

Türkiye'yi bu derece fazla silah bulundurmaya mecbur bırakan bir dış düşman saldırısı tehlikesi mi var? Kuşkusuz hayır. Peki o zaman neden bu denli silahlanma? O da açık: Türkiye bölgesinde maceracı emeller peşinde koşuyor, NATO'nun saldırgan amaçlı planlarını hayata geçirmede aktif rol üsleniyor, ABD ve NATO'nun ağızına kadar doldurulmuş patlayıcı deposu olma yolunda hızlı yol almaya çalışıyor.

PPKK Merkez Komitesi Teorik Yayın Organı

J İ N A N Ü çıktı! oku ve okut!

Avrupa Konseyi Toplantısı ve Bazı Gerçekler

7-11 Mayıs tarihleri arasında Fransa'nın Strasbourg kentinde toplanan Avrupa Konseyi Danışma Meclisi, 10 çekimser 50 red oya karşılık 91 oyla, Türkiye'de 6 Kasım seçimlerinden sonra oluşturulan kukla meclisi temsilen 12 kişilik delegasyonun "yetki belgeleri"ni onayladı. Konsey içindeki gerici ve faşist rejim yanlı güçlerin ağırlıklarını koymalarıyla alınan bu karar karşılık, Türkiye'de bazı acil demokratik istemlere dikkat çeken bir karar tasarısı da kabul edildi. Bir taraftan faşist rejimi onaylama anlamına gelen, delegasyonun kabulü, diğer taraftan bazı acil demokratik istemlere dikkat çeken karar tasarısı ve bu çelişkili adımların gelişimi, Avrupa Konseyi'nin "demokrasi ve özgürlükler" yanlısı anlayışının gerçek yüzünü, işlevini bir kez daha gözler önüne serdi.

Bilindiği gibi Türkiye'de demokrasi sorunu geçmişte de çok kez Avrupa Konseyi'nde tartışılmış fakat bir türlü sonuçlandırılmamıştı. Bu süre içinde Türkiye sorunu sürekli savsaklandı, gerçekler geçiştirildi ve sorun sağlıklı sonuç vermeyen heyet "inceleme"lerine bırakıldı. Bu da hiç kuşkusuz Konsey içindeki güç dengesinden, uluslararası kampaşmada Konseyin bulunduğu konumdan kaynaklanıyor. Çünkü Avrupa Konseyi de genelde, sosyalist sisteme karşı "hür dünya" anlayışıyla kurulmuş ve Avrupa emperyalizminin çıkarlarını korumayı amaçlayan bir kuruluştur. Batı Avrupa'daki barış ve demokrasi hareketinin etkisi, Konsey üyesi ülke halklarının yıllarca elde ettiği kazanımlar, Konsey içindeki barış ve demokrasi yanlı güçlerin zorlamaları sonucu bazen alınan olumlu kararlara rağmen Avrupa Konseyi de dünya emperyalist-kapitalist sisteminin bir parçasıdır.

Fakat bu, Avrupa Konseyi'nin, barış ve demokrasi güçleri tarafından yararlanılabilecek bir alan olmadığı anlamına gel-

mez. Nasıl ki, burjuva parlamenterlerinin mücadelesinin başarısı için yararlanma olanaklı ise, Avrupa Konseyi'nden de barış ve demokrasi mücadelesinin kazanımları lehine yararlanmak olanaklı ve gereklidir. İşte Avrupa Konseyi'ne bu açıdan yaklaşımla sağ ve "sol" yanlıların önu alınabilir.

KONSEYİN İKİRCİMLİ TUTUMU

Türkiye'nin Konsey'e göndermiş olduğu delegasyonun kabul edilmesi gerekçeler ne olursa olsun faşist rejimin onaylanması anlamına geliyor. Kabul oyu veren muhafazakar, hristiyan demokrat ve liberal grup temsilcilerinden bazılarının, oylama- dan sonra Türkiye delegasyonunun kabulünün Türkiye'de "demokrasiye geçiş" in gerçekleştiği anlamına gelmediğini söylemeleri, rejimin onaylandığı gerçeğini değiştirmez. Önemli olan "yetki belgeleri"nin onaylanmasının nesnel olarak ne anlama geldiğidir. Çünkü B. Avrupa gericiğini temsil eden delegelerin tümü içte ve dışta faşist nite- liği artık ayyuka çıkmış rejim- in savunuculuğunu açıkça yapma cesaretini kendilerinde göremediler. Nitekim Türkiye delegasyonunun kabulüyle Türkiye hakkında karar tasarısının onaylanması arasındaki çelişki böylesine bir açmazın açık ifadesidir.

Öte yandan Konsey içindeki sosyalist grup da başından beri tutarlı ve kararlı davranmadı. Toplantı öncesi ikircimliliği ve uzlaşmacı tutum takınan sosyalist grubun ezici çoğunluğunun oylamada Türkiye aleyhinde oy kullanması, sonucu değiştirmede. Komünist grubun Türkiye'deki rejime karşı tutarlı davranması da, Türkiye delegasyonu hakkındaki kararın sonucunu - güçlerinin zayıflığı nedeniyle- değiştirmede.

Tüm bunlara rağmen, 10 Mayıs günü kabul edilen Siyasi

İşler Komisyonu'nun Türkiye konusundaki karar tasarısı demokrasi ve barış güçlerinin bir kazanımı oldu. Tasarının, değişiklikleriyle kabul edilmesiyle oluşan kararla; 6 Kasım seçimleri sonucu oluşturulan meclis ve hükümetin halkı temsil etmediği, insan haklarının çiğnendiği, işkencenin sürdüğü belirtilerek; genel "af"; idamların durdurulması; sendikal hak ve özgürlüklerin, basın ve yayın özgürlüğünün sağlanması, örgütlenme ve düşünce özgürlüğü dahil tüm demokratik hak ve özgürlüklerin tanınması; "bütün azınlıkların haklarına saygı gösterilmesi" (bu, "Kürt halkının haklarına saygı gösterilmesi" biçiminde önerilmesine rağmen, Steiner'in uzlaştırıcı formülüyle değiştirildi) taleplerinin vurgulanması, Partimizin de içinde bulunduğu 6 sol partinin, diğer demokrasi güçlerinin, Konsey'de yer alan demokrasi ve barış güçlerini; Batı Avrupa gericiliğine, Evren faşizminin sadık dostlarına, Türkiye delegasyonuna karşı önemli bir kazanımı olarak değerlendiril- melidir.

GÜÇ YE EYLEM BİRLİĞİ NEYİ KANITLADI?

Hiç kuşkusuz kısmi de olsa elde edilen kazanımlar, sadece Avrupa Konseyi çerçevesinde oluşan muhalefetin çabalarıyla olmadı. Çok iyi bilinmelidir ki; toplantı öncesi PPKK, TİP, TKEP, TKP, TKSP, TSİP'in ortak çağrısı, bu partilerin sempatan ve taraftarlarının, demokratik kuruluşların Batı Avrupa'da çeşitli düzeylerde sürdürdükleri faaliyetler; bu faaliyetlerin birer parçası olarak açılan imza kampanyası, F. Almanya'da düzenlenen "uyarı nöbetleri", basın toplantıları, bildiriiler vb. çeşitli etkinlikler; Strasbourg'a gönderilen temsilcilerin diğer devrimcidemokrat ve anti-faşist güçlerle birlikte Konsey binası önünde

Devamı sayfa 15'te

Gecekondularda Yalancının Mumu Söndü

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin tescilli düşmanı T.Özal Hükümeti'nin yerel seçimler öncesi yaydığı yalan ve demagojiler, bizzat kitlelerin gerçek yaşamında da açığa çıkıyor. İşte, seçimlerden hemen sonra milyonlarca gecekondu işçi ve emekçinin düş kırıklığına uğramasına yol açan bu yöndeki uygulamalardan birisi Ankara, İstanbul ve İzmir'de girilen gecekondu yıkımları oldu.

Hükümet çevrelerinin seçimler öncesi şeker ve yağ dağıttıkları, temel atmada yardımcı oldukları Ankara Macunköy 2' de 200'ü aşkın gecekondu yıkıldı. 1000'ü çocuk 1500 kişinin barındığı bu gecekonduların çoğunun elektriği, kapı numarası ve 4-8 yıllık ödenmiş vergi makbuzları dahi vardı. Yine, İstanbul Ümraniye ve İzmir Balatçık'ta yüzlerce gecekondu yerlebir edildi. Ve böylesi yıkımlar daha birçok yerde sürüyor. Devlet Bakanı Südi Türel yıkımları savunarak, utanmadan basından ve kamuoyundan destek istiyor,gecekondu emekçilerini sahtekarlıkla,yalancılıkla suçluyor ve dahası,bu halk düşmanı uygulamalara 'yasal' kırılıf bile uydurmaya çalışıyor.

Halbuki, gecekondu semtlerine sürülen buldozerler, faşist devlet bürokrasisi ve 'yemini özel teknik bürolar'a yaratılan büyük vurgun olanakları; yerel seçimler öncesi bizzat gecekondu semtlerine giderek "hepinize tapu dağıtacağız" diyen hatta birçok göstermelik ve sahte "tapu tahsis belgesi" dağıtan T.Özal ve tayfasının güttüğü amacını açık-seçik gözler önüne seriyor. Hükümet bir taraftan gecekondu yıkımlarını sürdürürken diğer yandan da 2 Haziran 1981 tarihinden önce yapılmış olan gecekondulara "tapu verme" adı altında, gecekondu emekçilerini soyup soğana çevirmeyi ve bu yolla dört yılda yaklaşık bir trilyon liralık "ek kaynak" yaratmayı planlıyor. Yani genelde halkımıza ödetilen fatura, gecekondularda daha ağır ödetilmek isteniyor.

Yalancı T.Özal Hükümeti'nin yatsıya varmadan sünen gecekondu mumu, birkez daha gösteriyor ki: gecekondularda yaşayan milyonlarca emekçinin sorunları, Türkiye ve Kürdistan

halklarının genel sorunlarından ayrı değildir ve bu sorunların bir parçasıdır, düzenli kentleşme ve gecekondu sorununun sağlıklı çözüm yolu, ancak faşist diktatörlüğü yıkmakla açılabilir.

Turgut Özal Emperyalist Ağababalarının Yolunda

Emperyalistlerin ve uluslararası gericiğin, Afganistan halkına ve onun demokratik hükümetine karşı, yıllardır sürdürdükleri düşmanca çabaları, giriştikleri karşı-devrimci kompoları artık bilmeyen yok. Yıllardır Afgan halkına karşı, Pentagon ve NATO merkezleri tarafından yönlendirilen bir "haçlı seferi" var.

Emperyalizm, en ufak bir olayı bile, Afganistan devrimini karalama yolunda bir araç olarak kullanıyor. Pakistan'da üstlendirilen karşı devrimci Afgan çetelerine olağanüstü parasal ve askeri yardımlarda bulunuyor. CIA'dan,Pentagon'dan ve NATO dan uzmanlar, Pakistan'da açılan kamplarda, karşı-devrimci çeteleri eğitiyorlar.

ABD ve Batı'nın gerici yöneticileri, Pakistan'a yaptıkları her ziyarette, Afganlı çetelerin üstlendirildikleri kamplara da uğruyorlar. Nutuklar çekerek, demeciler vererek Afgan devrimine ve Sovyetler Birliği'ne bütün düşmanlıklarını kusuyorlar.

Geçtiğimiz ay, Pakistan'ı ziyaret eden faşist diktatörlüğün Başbakanı Turgut Özal da efendilerinin izinden yürüyerek Afganlı çetelerin kamplarına da uğradı. Yanında, Türkiyeli işverenlerden bir grup da vardı.

Turgut Özal'da, bilinen kışkırtıcı, gerici ve anti-komünist demagojileri tekrarlayarak, karşı-devrimci çetelerin "davalarını" desteklediklerini, her türlü imkanlarıyla yanlarında olduklarını belirtti. Bu arada, bugüne kadar yapılan yardımlara küçük bir katkıda daha bulduklarını ve kendilerine 100 bin dolarlık bir yardımı daha Pakistan yöneticilerine teslim ettiklerini açıkladı. Geziye katılan Türkiyeli işverenler de aralarında 50 bin dolar toplayarak karşı-devrim çetelerine verdiler. Özal, İkiyüzlülikle yapılan yardımların, mültecilere insancıl amaçlarla yapıldığını belirtmeyi de unutmadı. Oysa Türkiye ve Kürdistan halkları, yıllardır kendilerine kan kusturana; ellerinde, avuçlarında olan herşeyi alarak, büyük tekelere, emperyalistlere peşkeş çekilen Özal'dan insancıl yardım duygularının zeresinin bile olmadığını çok iyi biliyorlar. O, Afgan karşı-devrimci çetelerine uzattığı dolarlarla, emperyalist ağababalarının yolundan yürüyor. Bu çeteleri, Afganistan halkına karşı saldırıda güçlendirmeye; Afgan devrimini yenilgiye uğratma çabalarında emperyalistlere ve gericiilere hizmette kusur etmemeye çalışıyor.

PEŞENG İ OKU-OKUT !

YAZI VE HABERLE GÜÇLENDİR !

NASIL ALTERNATİF OLACAKLAR Kİ !

kapıları açık tutmaya çalışıyorlar. Faşizm koşullarında yaşanan tek bir gün bile çok büyük acı ve kayıplara mal olduğu halde, yasal olanaklar çerçevesinde istense bile 15-20 yılda yapılmayacak düzenleme "program"larının umut ve çıkışı yolu olarak gösteriyorlar.

Öte yandan bugünkü aşırı sömürü; zam, yoksulluk, işsizlik ve diğer ekonomik ve sosyal sorunların başlıca sebebi, emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizm; Türkiye tekelinin uluslararası emperyalist tekellerle işbirliği halinde, kar esasına dayanan ekonomi politikası olduğu aşırı kar çabasından başka bir derdi olmayan IMF ve diğer uluslararası finans kuruluşları olduğu halde, bunlar, emperyalizme bağımlılık ilişkilerine, IMF ve diğer emperyalist kuruluşlara kölelik esasına dayanan ilişkilere son vermeyi, tekelin egemenliğini kırmayı, halktan alınan vergilerin onların kasasına akmasını önlemeyi, kar esasını değil de halkın gereksinimi esas alan, işsizliği ortadan kaldırma-ya yönelik bir üretim ve yatırım politikasına geçmeyi açık seçik önerilere koymuyorlar. İşsizlik, açlık ve yoksulluk halde safhadayken bütçenin üçte birinden fazlası askeri amaçlara, NATO'nun yüklediği görevlere, silahlanmaya harcadığı halde, bunlar, güvenliğimizi tehdit eden NATO'dan çıkmayı, askeri harcamaları azaltmayı düşünmüyorlar bile.

"Türkiye Cumhuriyeti sınırlarını" içinde 10 milyondan fazla Kürt yaşıyor. Kürdistan halkı, her türlü ulusal demokratik haklarından yoksun; en acımasız sömürü ve baskı altında yaşıyor. Türkiye'de nüfusun , en az yüzde 25'i olan bir toplumun varlığını, haklarını yok sayan bir anlayış, bir politika nasıl alternatif olur? Oysa "Sosyal Demokrat" ya da "demokratik sol" adıyla ortaya çıkarılır, bu noktada, en şoven tutumu sürdürüyorlar. SODEP'in Kürdistan'da örgütlediği kesimler genellikle ANAP ya da MDP'ilerden farklıdır. Kürdistan'deki demokrat insanların aracılığıyla örgütlen-

mek SODEP'in de kurulacak olan DSP'nin de hesabına gelmiyor. Çünkü Kürdistan'da Kürt halkının varlığını yok sayan, haklarına saygı duymayan bir "demokrat" bulunamıyor. Bu nedenle de bunlar da genellikle gericiyle örgütsel ilişkilere giriyorlar. Kurulacak DSP, demokrasi ve özgürlükçülük konusunda SODEP'i beğenmiyor, ama şovenizm konusunda ondan farksız olduğunu henüz kurulmadan açığa vurmaya özen gösteriyor. "İkelerimizden biri partimize bölücüler(yan) ister komünist, ister sosyal demokrat, isterse başka düşüncede olsun, ben Kürdüm, Kürtler vardır diyen herkesi" almamaktır" diyor.

Bırakalım bütün bunları, söz konusu siyasal çevreler, hâlen savundukları düşüncelere sahip çıkmakta bile kararlı ve yürekli değiller. Onlara, savundukları düşünceler uğruna namusluca savaşabilecekleri konusunda bel

KİP-DDKD DAVASI...

Baştarafı sayfa 16'da yer. Oysa bütün bu çabalar daha şimdiden boşa çıkmıştır.

DDKD'nin Kürdistan gençliği arasındaki saygınlığı, O'nun mücadele ilişkileriyle, iki yıllık gibi kısa bir süre içinde ülkenin dört bir yanında tarihe mal ettiği çalışmalarıyla pekişmiştir. O'nu kapatmakla, yönetici ve üyelerini ağır cezalara çarptırmakla, bu mücadele ve saygınlık yokedilemez. Kürdistan gençliği, DDKD'nin bilinçli ve kararlı çalışmalarıyla elde ettiği kazanımlara, mücadele deneyimlerine sahip çıkıyor ve O'nun kendi mücadelesinde yaşıyor. Kürdistan gençliği DDKD'nin yükselttiği "yolumuz işçi sınıfının ve emekçi halkımızın yoludur" şiarını elden bırakmıyor, ona sıkı sıkıya sarılıyor.

Aynı şekilde Partimize karşı başlatılan saldırılar, açılan davalar da sömürgeci faşist diktatörlüğü amacına ulaştırmamıştır. Partimiz, en zor koşullar altında bile saldırılara karşı kararlıca direnmiş; faşizmin, teslimiyetçiliğin ve tasfiyeciliğin planlarını boşa çıkarmayı bilmiştir. KİP-DDKD davasının sonuçlan-

başlanamaz. Her an, kendilerine umut bağlayan kitleleri yüz üstü bırakıp kaçabilirler. Dünden bugüne kendilerini çok gördük. "Bu anayasa demokratik değil, çıkaramazsınız," diyorlar ama Cunta çıkarınca da susup oluyordur. Her konuda, hep böyle davrandılar. Faşizm cendereyi sıkıştırdıkça boyun eğdiler, kalana razı oldular. Şu kurulacak DSP'nin arkasında-herkes biliyor-Ecevit'i Halil Tunc'u ve benzerleri var. Bunlar hangi demokratik hak ve özgürlüğe sahip çıktılar ki ilerisi için kitleler onlara bel bağlasın. Ordu darbe yaptı, partilerin kapattı, sendikalar, özgürlükler ayaklar altında gitti. Türkiye ve Kürdistan mezhabaya çevildi. Kollarını bile kıpırdatmadılar. Üstelik iki yüzlerce bütün yaptıkları meşru ve şirin göstermeye çalıştılar. Şimdi yarın bir darbe daha yapılırsa aynı tutumu takınacakları ortada. Pekli, sormak gerekiyor. Bütün bu yapıları düşünceleri ve pratikleriyle nasıl alternatif olacaklar ki?

diği bu günlerde, Partimiz güçlenerek mücadeleye devam ediyor. Kürdistan gençliği de yeni koşullar altında mücadeleye bayrağını dalgalandırıyor.

AVRUPA KONSEYİ...

Baştarafı sayfa 13'te düzenledikleri 8 Mayıs mitingi, bizzat Konsey yöneticileri ve delegeleriyle yapılan görüşmeler, açıklama ve bildirimde çabaları olmasaydı, kabul edilen "demokratik istemler"le ilgili öneriler, çıkan son biçimiyle olmayacaktı.

Bu çalışmalar Türkiye'nin yeniden Konsey'e dönüşünü engelleyemedi. Ama, Türkiye ve Kürdistan'da somut hedefler çerçevesinde yapılacak güç ve eylem birliklerinin gücünü, etkisini bir kez daha kanıtladı. 130 bini aşkın imza, tanınmış politik parti ve örgüt, sendika, demokratik kitle örgütü temsilcilerinin ortak tutumu ve Konsey delegeleri üzerinde bırakılan etki bu gerçeği tartışılmaz kılıyor. Partimiz bundan böyle de hayatın değişik alanlarında yapılacak güç ve eylem birliklerinin savunucusu ve koruyucusu olacaktır.

KİP-DDKD davası sonuçlandı

CEZA VE TEHDİTLERLE KÜRDİSTAN HALKININ O'NUN FEDAKAR GENÇLİĞİNİN SAVAŞIMI DURDURULAMAZ

12 Eylül 1980'deki askeri faşist darbeden sonra Kürdistan'da başlatılan ilk dava olan DDKD davası, üç buçuk yıl boyunca çeşitli değişikliklere uğrayarak devam eden yargılamaların ardından 17 Mayıs 1984 günü sonuçlandı. Diyarbakır'da 7.Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1.Numaralı Askeri Mahkeme'sinde,dava ilk önce "DDKD Davası" olarak açıldı. 1977-79 yılları arasında yasal faaliyet gösteren DDKD'nin yönetici ve üyelerini askeri savcı, DDKD maskesi altında gizli faaliyet sürdürmekle ve 'ülke toprakları'ndan bir bölümünü ayrıarak Marksist-Leninist bir Kürdistan devleti kurmaya çalışmakla "suçlayarak" çeşitli ağır cezalara çarptırılmalarını istedi.

Yargılamalar, sömürgeci faşist diktatörlüğün, Kürdistan'da yaşanan en ağır baskı, terör ve sömürü koşulları altında yapıldı. Diğer tüm devrimci, yurtsever örgüt üye ve sempatizanları, tek tek ilerici yurtseverler gibi DDKD yönetici ve üyeleri de, arkası gelmeyen polis ve jandarma baskılarıyla, ağır koğuşurma ve işkencelerle yüz yüze geldiler. Kürdistan'ın her tarafında binlerce DDKD yönetici, üye ve sempatizani gözaltına alındı; aylarca işkencehanelerde gözaltında tutuldu, dayak ve işkencelerden geçirildi. İşkencelerde kararlıca direndikleri için yaşamını yitirenler oldu. Yüzlerce yaralandı, sakat edildi. Bu koşullar altında 700'e yakın insan hakkında dava açıldı.

12 Eylül öncesinin yasal olanakları çerçevesinde kurulmuş bir gençlik örgütü olduğu halde, faşist cuntanın savcı ve yargıçları O'na Kürdistan devrimini ozmuzlamış illegal siyasi örgüt misyonunu yükleyerek, davayı her türlü hukuksal dayanaktan yoksun bir siyasal davaya dönüştürdüler.

DDKD, gençlik içinde ırkçılığa ve sömürgeciliğe karşı savaştığı, bu yönde bildiri ve broşürler yayınladığı, geceler düzenlediği, barış savaşımına katıldığı için sömürgecilerin büyük öfkelerini üzerine çekmişti. Yayınladığı bildirimler, düzenlediği yürüyüş, gece ve diğer eylemler yasal faaliyet çerçevesinde olmasına rağmen sıkıyönetim savcısına bunları illegal faaliyet gibi göstermeye çalıştı.

1982 yılında açılan Kürdistan İşçi Partisi (KİP) davası, somut hiçbir kanıt olmadığı halde, MİT işkencehanelerinde düzenlenen düzmece ifade ve raporlarla DDKD davası ile birleştirildi ve KİP-DDKD davası olarak sürdürüldü. Yargılamalar yaklaşık üç buçuk yılı aldı. Bu süre zarfında, tutuklular hapishanelerde, ağır bir baskı, denetim ve gözetim altında tutuldu. İşkence, sindirme ve yoketme politikası aralıksız devam etti. Tutuklulara, savunmalarını hazırlama yönünde hiçbir olanak verilmedi. Her türlü kitap, gazete, radyo vs. gibi yayınların içeri sokulması yasaklandı. Tutuklular, savcının haklarında düzenlediği İddianameyi inceleme, savunmalarını hazırlayabilecek kağıt ve kaleme sahip olabileme olanaklarını bile bulamadılar. Avukatlarıyla doğru dürüst görüşmeleri yasaklandı. Mahkemeler sırasında da yargılamalar, her türlü demokratik ve insani özellikten yoksun koşullarda yapıldı. Tutukluların, hapishanelerin, koğuşların işkencehanelere dönüştürüldüğü yolundaki seslerine kulak tıkandı. Savunma yapabilmeleri için gerekli süre ve olanakların sağlanması için yapılan bütün istemler geri çevrildi. Direnenler, polis ve jandarma dipçiyiyle dışarıya atıldılar, tecrit hücrelerine gönderildiler. Yargıçların hesabına gelmeyen savunma ve ifadeler bütün çabalara rağmen

tutanaklaştırılmadı. Sıkıyönetim yargıçları, hapishane idaresi ve işkenceci polis veaskerler işbirliği içinde, devrimci yurtsever tutukluları yıldırma, davasından ve inançlarından vazgeçirmek, bu olmuyorsa onları imha etmek için ellerinden ne gel diyse yaptılar.

İşte böyleleri koşullar altında, Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 1.Numaralı Askeri Mahkemesi'ndeki dava karara bağlandı. 153 kişi çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı. 17 Mayıs günü beş saat süren son duruşmada Seracettin Kırıcı ile İhsan Baka 25 yıl, Ahmet Kaymak 22 yıl 8 ay, Kutbettin Yıldız ile Mustafa Kılıç 21'er yıl, Fahrettin Akbaş 17 yıl ve Paşa Uzun 16 yıl ağır hapis cezalarına çarptırıldı. Ayrıca 24 kişiye 9-15 yıl, 75 kişiye 3-8 yıl, 51 kişiye de 1 ay ile 2 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. Haklarında dava açılanlardan 405 kişi delil yetersizliğinden beraat ederlerken, 24 kişi hakkında, mahkeme görevsizlik kararı verdi. 15 kişi hakkında dava tatil verilirken, 6 kişi ile ilgili dava düşüldü. 1 kişi için de dava reddi verildi.

KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ SAVAŞIMINI SÜRDÜRECEK

Kürdistan gençliğinin biricik merkezi yönsal örgütü olan DDKD ve ardından Partimiz hakkında açılan davalar, bu davaların birleştirilerek sürdürülmesi, sömürgeci faşist diktatörlüğün Kürdistan halkına karşı sürdürdüğü ırkçı-şöven faşist politikanın bir parçasıdır. Faşist diktatörlük, DDKD'yi kapatmakla, yönetici, üye ve sempatizanlarını zindanlara atıp ağır cezalara çarptırmakla, halkımızı, O'nun fedakar gençliğini mücadeleden alıkoyabileceğini umu-

Devamı sayfa 15'te